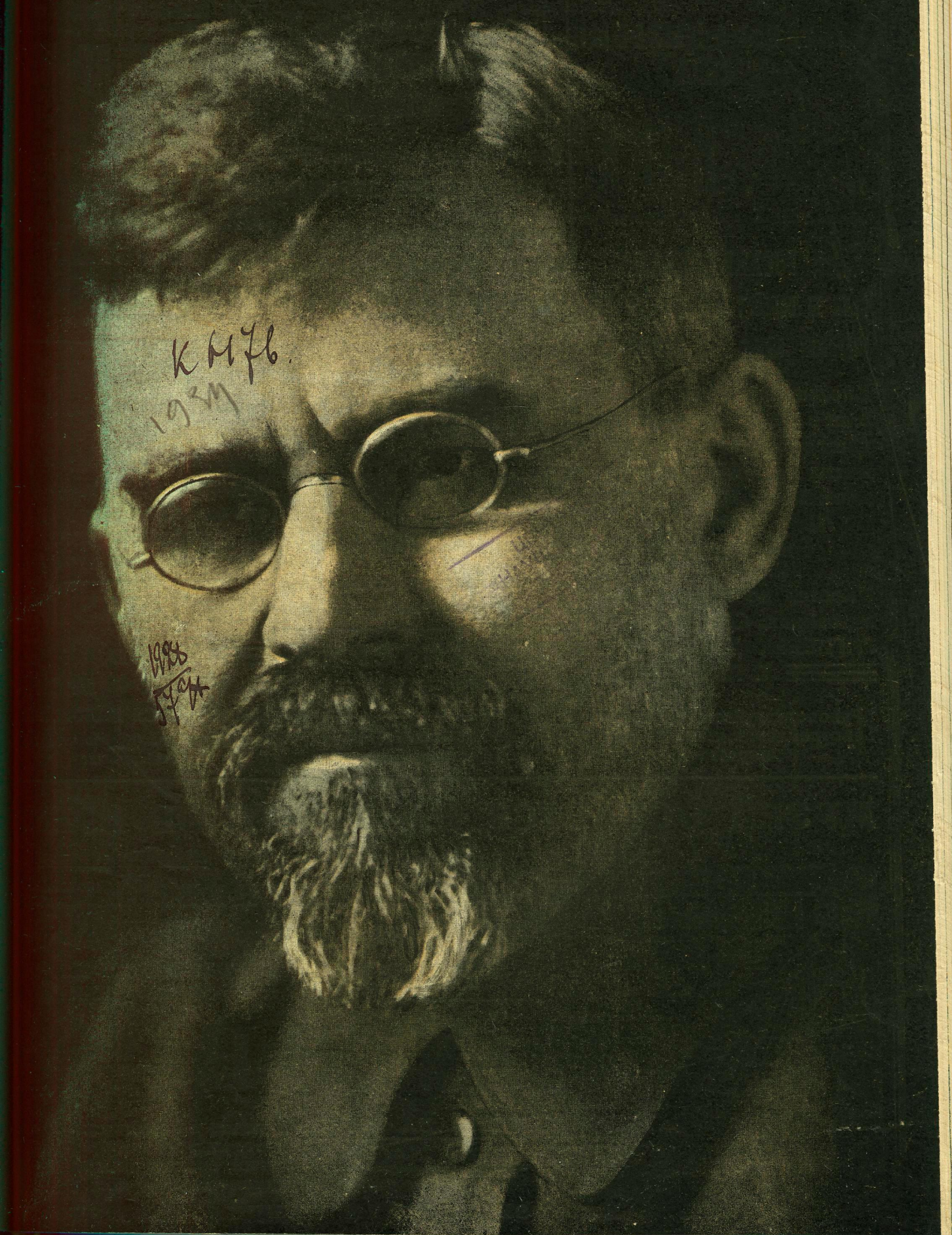

ТРЕБУЙТЕ ВЕЗДЕ!!!

=== **ВЗАМЕН** ===

МЫЛА И ЩЕЛОКА

**СТИРАЛЬНО-МЫЛЬНЫЙ
ПОРОШОК**

„УКРАИНКА“

Ф-ки „Трудовой Химик“ Гостреста

„ХАРГОСХИМКОМБИНАТ“

Цена за коробку 400 гр. — 17 коп.

Содержит мыла 25%, щелока 35%

Вполне заменяет мыло и щелок, не содержит веществ, вредно действующих на кожу. Также незаменим для стирки БЕЛЬЯ и проч. хозяйственных нужд.

Имеется во всех аптеках, магазинах: САНИТАРИИ и ГИГИЕНЫ, Х. Ц. Р. К. и
=== **Т. П. О.** ===

Руководствуйтесь способом употребления, указанным на коробке.

ВСЕМ

|| **ГОСУДАРСТВЕННЫМ
КООПЕРАТИВНЫМ И
ЧАСТН. ОРГАНИЗАЦ.** ||

Запомните, что самые **ЛУЧШИЕ** и **ДЕШЕВ. ЗЕРКАЛА**

имеются на вновь открытой государствен. зеркальной фабрике

**„Красный
зеркальщик“**

при Харьковском Комбормбозе
Адрес: Дмитриевская 19, тел. 46-51

БУХГАЛТЕРИЮ

дв. ит. и амер. изучайте дома по самоучит, в вопрос., отв. и примерах (7 выпуск. за 1 р. 50 к. нал, пл.).
А. А. ХМЕЛЬНИЦКОГО
Харьков, Юрьевская, 13.

1-я В ХАРЬКОВЕ СПЕЦИАЛЬНАЯ ЛАБОРАТОРИЯ

„ДИЕТИЧЕСКОЕ ПИТАНИЕ“

|| **Натуральные, лечебные, очищенные и профильтрованные** ||

ПИВНЫЕ ДРОЖИ

ЕЖЕДНЕВНО СВЕЖИЕ
(жидкие и в таблетках)

Вернейшее средство от малокровия, фурункулеза, чирей, прыщей, нарывов, худосочия, неврастении, кишечных заболеваний. Признано лучшими ферментами Ленинградск. клиник и больниц.

— Стпускаются —
по рецептам и без рецепта врач.
Харьков, ул. Свердлова, (б. Екатеринославская) № 19. Иногородним высылка в таблетках не менее 12 трубок в заказе в 2 рубля.

В МЕСЯЧНЫЙ СРОК

Каждый приезж. подготовит к службе квал. счетн. раб. с практ. прохожд. курса бухгалтер. по собств. мет. и учетн. листам. отз. (со столом и кварт.) у А.

ХМЕЛЬНИЦКОГО

Харьков, Юрьевская ул. д. № 13

ИСКУССТВЕННЫЕ

=== **ПАЛЬМЫ** ===

ОТ 3-х РУБЛЕЙ

ВЫСЫЛАЮТСЯ НАЛОЖ. ПЛАТ.
Конторская ул. (Краснооктябрь.) № 1
Рыбальченко

МУЗЕЙ ОСТАЕТСЯ НА КОРОТКОЕ ВРЕМЯ

Сергиевская пл., № 3 (Московские ряды)

=== **ЕЖЕДНЕВНО** ===

с 10 ч. утра до 11 ч. вечера

ОТКРЫТ ПЕРЕДВИЖНОЙ НАУЧНО-показательный

МУЗЕЙ

ЦЕНА ЗА ВХОД: в отдел по анатомии 20 коп.
в отделы: по истории, мифологии, этнологии и испанской инквизиции 20 коп.

ЭКСПКУРСИЯМ СКИДКА—ОТ 40 ДО 70%

№ 7
10 лютого
1938 року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

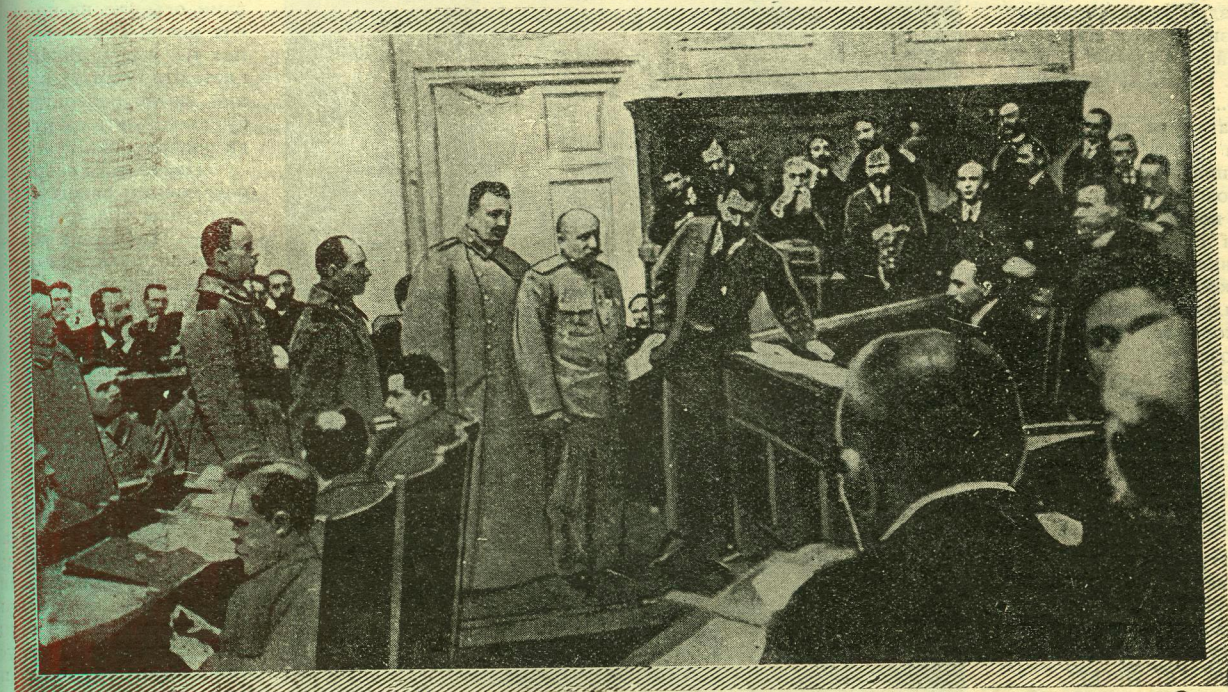
Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

ДО 50-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Г. І. ПЕТРОВСЬКОГО

Г. І. Петровський в 1905 р.

Григорій Іванович на засланні

Григорій Іванович—член Державної думи. На фот. відомий момент з життя думських соціалістів.

Григорія Івановича позбавлено права присутності на засіданні думи

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА

ЗЛОЧИН РЕПОРТЕРА

Оповідання Олесе Ясного

З ВАШОГО дозволу, шановні читачі, автор свідомо обминає такі аксесуари романтичних оповідань, як блакитне небо, сонце, вітерець, пахуча травиця і неодмінне тьохкання соловейків.

Авторові в жодному разі непотрібно все оте, бо як побачите самі, дія відбуватиметься в житлокооперативі „Згода“, а в житлокооперативах, як відомо, цього реквізиту статут не передбачає.

Але, щоб не бути нестерпно сухим, автор постарався заповнити формальну порожнечу чимсь іншим, що не заперечувало б житлокооперативного статуту, і разом з тим, викликало в шановного читача відповідні асоціації.

Отже—автор просить уваги.

... В довгому півтемному коридорі першого поверху житлокооперативу „Згода“ пахне. Хвилі пахошів котяться від невеличкого приміщення в темному кутку коридору, просто до пожилицевого носа. Вони спочатку забивають дух, а потім збираються у величезний клубок сизуватого туману і стовплюються під дверима житлокооперативних квартир. Під стелею вдовж та впоперек коридору погойдуються на вірвоках блакитні сукні, панчохи і взагалі блакить, на якій видно і невід'ємну на блакиті рожеву пать.

Понід стінами коридору довгим рядом вишикувалися житлокооперативні солов'ї. Вони поки що мовчать, поблискуючи холодним пір'ям, але ось запищав один, другий... Кілька хвилин, і в коридрі стоїть невгомний спів—сичать, свистять, тріщать, шкварчать... Кожний співає своєї, а всі вкупі творять гімн житлокооперативному побуту.

Яка краса!!

Та раптом, на другому поверсі чути непевний гуркіт... Житлокооперативний будинок нервово здрігує; сильніший гуркіт—обзиваються вікна; ще сильніший—будинок похилиється... І раптом—неймовірний удар...

В квартирах першого поверху за якусь мить відбувається повна ілюзія землетрусу: розгойдуються лампи, бряжчить посуд, падає великими шматками стеля і що найприкріше—зникає будьякий натяк на житлокооперативну ідилію.

Пожильці повідлю наповнюють коридор, зводять на стелю розгублені погляди і перелякано чекають дальших ударів.

Високий худорлявий бухгалтер нервовно покусив тоненькі руді вуса і раз-по-раз знизив плечима.

— Чорт знає що таке! Чорт.

Натоптуватий масний розповсюджувач неперіодичних видань застібає на ходу кольорову камізольку, але ніяк не поцілить гудзиком у петельку.

— Що? Га? Знову?

Стенографістка якогось агентства, не встигнувши сховати деякі свої особливості в деякі справиля туалету, розмахує бюсгальтером і просить по-

жильців піддержати її, бо вона може впасти і тим самим дати їм клопоту в такий жалючий момент.

Всередині натовпу борсається на всі боки вдова, видно спілки народного харчування, і запевняє, що ще один будотрус і її можна сміливо везти на Сабурову дачу.

Пожильці хвилюються. Пожильці чекають.

Але замість дальших ударів на другому поверсі чути тільки легеньке погуркування меблями.

— О!—каже багатозначно житлокооперативний порочьогодні, значить, другого вдару не буде.

Тоді пожильці бадьорішають, сходяться до купи і, починають мтинг. Як і завжди, після будотрусів, забирає високий худорлявий бухгалтер. Він каже:

— Товариші! По п'ятиденній перерві ми знову переваємо те ж саме. Отже, ніхто не може поручитися, що наступний удар не буде роковим і не засипле давою вас, мене і всіх.

Пожильці з жахом туляться один до одного і, блявляться на стелю. Найменше шарудіння на другому поверсі тепер викликає у них рефлекс самозахисту.

Стенографістці здається, що стеля вже падає й ось накриє її важким сірим простиралом. Стенографістка зблідле обличчя в білу бюсгальтера і підставляє плечі під „роковий удар“ мовець говорить далі.

— Наступний удар, тириші, засипле не тільки нами, він може, чорт забере, засипати справу житлокооперативного будівництва. робити?

Пожильці, як луна, віддають промовцеве „що робити“, і безпорадно знизив плечима.

Виходу немає. Житлокооперативні будотруси віддають за невеличкими перервами ось уже на протязі кількох років. Ніякі заходи по них не діють. Вони як сталя настають пожильців і в гарнію житлокооперативного побуту впітають тремтливий ди розпачу...

Найдовша перерва між редостанним і сьогодиншим будотрусом тримала п'ять днів.

— П'ять днів товариш, потрясав кулаками промовце—бухгалтер, ми жили спокійно. Ми вже почали забувати про пережиті страхіття.

І він, бухгалтер дуже ликого тресту, перейшов вдовж та впоперек всі фронтів війн, не почував себе ким жалюгідним, як сьогодні.

— За що? За що?

Але не тільки бухгалтер мав право на запитання—що, за що? Запитувати мали право всі пожильці.

Натоптуватий масний повсюджувач неперіодичних видань перший дістав від житлокооперативного будотрусу тішний діагноз. Йому ніяк не хотіло говорити про це, але він сказав, бо треба ж кінець вплинути якось на Центр оцих жалючих спорів. Так, чи ні?

МУЗЕЙ ІМ. СКОВОРОДИ

С. Васильківський. Артист Саксаганський в ролі Черевика

— Я, товариші,— каже він,— маю від цих парусів перманентну настю. Що це таке? — Так, товариші, що бодай його не мала моя баба. Я не знаю, як цю хворобу зветься медичному, але по русько-українському, то це мушкетерський парус не витримує...

Повільно обговорюють справу довго і галасливо, зрештою стомлюються, хрипнуть й одночасно ухвалюють:

— З останнє просити правління житлокооперативу найрішучими заходами припинити дальші паруси, в противному разі...

В противному разі до стелі летять рішучі паруси.

Центр житлокооперативного будотрусу, як відомо, перебуває десь на другому поверсі будинку. Отже, автор поведе шановного читача на другий поверх і покаже ті сили, що діють, висловлюючись язиком некооперативного в свій час Щедрина „підмурівок архітектурного житлокооперативної“.

В невеликій, чепурній і тим затишній кімнатці, якраз в центрі поверху, вечірні півні. За столом з чашкою чорної кави в руці сидить репортер Вадя Грізний. Він броне: його негодене обличчя, а на тлі, мов дві жаби, запалені очі... Вадя кудовчить чуприну і час від часу зітхає.

Біля вікна знесилена відкинула голову на лутку Вадина дружина. Видно, що сердешна перехвилювалася і тепер освітлюється діючою прохолодою вентильного.

Вона помітно бадьорішає: синь і рожева розсипаються, лиця рожевіють, високі, пишні груди спокійно лежать на грудях дорогого батисту її сукні... Вадя з великим зусиллям видає з себе безліч запитань.

— Йому цікаво знати все, з самого початку.

От як він прийшов, як почав...

Тамара (дружина) зводить на нього великі блискучі очі. Каже:

— Вадю! Дорогий! Ти ж давав слово не пити. Га! Навіщо ти напився? Навіщо?

Вадя боляче крутить головою.

— Ти мені скажи, чого я тут сидю?

Тамара, рвучко відходячи від нього, розказує, чого він тут накоїв.

По-перше—Вадя прийшов такий сонний, як ніч, по друге—прийшов дуже надзвичайно рано, а по-третє—пошпурив на Тамару стільця, розбив дві вази, потропив трохи і зрештою пхнув стола...

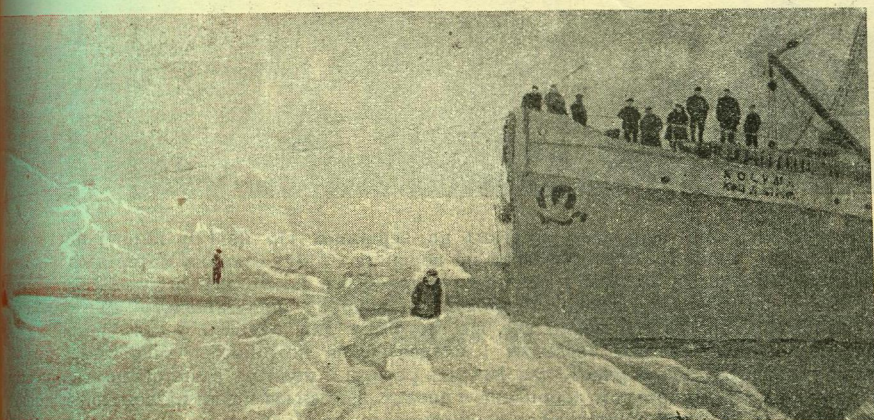
— Оце і все?

Вадя п'є великими глотками каву і нервово кудовчить на чуприну.

— Стільцем бійся стукнути в своїй квартирі. Яка тендітна!

Капітан „Колима“
Міловзоров

„Колима“ серед вічної криги, біля острова Врангеля

ЕКСПЕДИЦІЯ ДО КРИЖАНОГО ОКЕАНУ

Минулого року успішно закінчено експедицію до крижаного океану на пароплаві „Колима“, разом з гідро-самольотом „Юнкерс“ та „Савой“. На цьому фото „Колима“, „Юнкерс“ і „Савой“ в бухті Тіксі, гирло р. Лени

Тамара роблено сміється і підходить до Ваді.

— Знаєш що, Вадю! Ось давай ми поговоримо серйозно.

— Знаю, знаю,— махає рукою Вадя.— Ну, напився... Ну, більше не буду... Задоволена?

Ні, Тамара не задоволена. Вона вже чула від Ваді не одно зарікання. Хіба не він присягався їй не пити? Хіба не він просив у неї пробачення за свої п'яні діла? Зрештою, хіба не він ходив на сеанси гіпнозу професора Платонова? Ах, яка вона була щаслива, коли Вадя почав лікуватися. П'ять днів не пив. П'ять днів Тамара раювала, сподіваючись, що гіпноз рятує для неї Вадю, і ось на шостий день знову те ж саме...

— Та доки ж це буде? Доки?

— Власне кажучи, чого ти турбуєшся?—дивується Вадя. Сказав більше не питиму—значить не питиму. Ну? Чи тобі меблів шкода?

— Тебе шкода, Вадю!—переконую Тамара.

Хіба це життя у них. Він п'є, бешкетує, а вона мусить терпіти. Він проситься і йде з дому, а вона мусить давати похвальби відповідь за його бешкети... Не вірить вона більше Вадіному слову.

— Не віриш?—перепитує Вадя.—Ну, добре, не вір. А я тобі докажу, що маю деяку волю. Смієшся? Смієся!

— Та як же мені не сміятися, Вадю, коли ти чудний і смішний. Ти от говориш, що в тебе є воля, а справді в тебе нема ніякої волі. Так же?

Ні, не так. Вадя рішуче протестує проти такого визначення його особи. Може чогось іншого він не має... Скажімо от, доброї пам'яті... Цього він дійсно не має,—що накоїть з п'яних очей—протверезившись не пригадає, а що до волі, щоб-то до тебе ділянки волі, що заправляє пориванням до горілки, так вона з нього є і в ній може примусити її діяти навпаки.

— Ти, Тамаро, швидко переконаєшся в цьому.

Вадя встає і починає ходити по кімнаті широкими зосередженими кроками.

— Так, так. Переконаєшся, Тамаро!

Тамара безнадійно крутить головою і виходить до вікна.

— Ну, добре,—каже згодом.—Повірила тобі. Але ти мені скажи: коли в тебе справді є воля, то чому вона, воля твоя відмовилася реагувати на сеанси професора Платонова? Адже п'ять сеансів гіпнозу й на мить не змогли приспати твою волю. Так, так, Вадю, не змогли. Отже дозволяю мені, любий, висловити деякі сумніви: або в тебе ніякої волі немає—порожнеча—і тоді твої обіцянки не пити безнадійна справа, або ж у тебе воля така сильніша, що тобі змагатися з нею навіть за сторонньою допомогою не сила.

Вадя слухає Тамару, похлюпує головою. Тамарині сумніви очевидячки впливають на нього, і він трішки винуватого, немов би виправдовуючись, каже:

— Бачиш, Тамаро... Очевидно, воля дуже тендітна. Я її собі уявляю, як

молодого жеребчика... От, воля—молодий жеребчик, а я, цеб-то я, Вадя Грізний, погонич. Шлях—це мов життя. Запрягаю я свого жеребчика, загнзую, беру в руки віжки і мчу, що в духу. Але на шляху, як на шляху. На шляху зустрічаються подорожні. Коли вони мені чужі, я їх обминаю—жеребчик мій летить вперед. Але, коли я зустрічаю друзів, знайомих, я спиняю жеребчика і ясно попускаю віжки... Подорожні—це, Тамаро, сопутники нашого життя, як от радощі, горе.

Тепер про сеанси професора Платонова.

Правда, п'ять разів Вадим засипав під професоровими пронизливими поглядами... Після кожного сеансу Вадим почував, що тримав віжки від свого жеребчика міцніше...

— Але, зрозумій ти мене, Тамаро. Коли професор Платонов після п'ятого сеансу, нарешті, сказав мені—радується, товаришу Грізний—більше алкоголю ви не вживатимете, я з радощів пустив віжки і... напився.

Тамара кидається, немов її вжалено й болізно каже:

— От-от. Для мене тепер все ясно!

Але Вадя її не розуміє. Що ясно? Нічого не ясно... Власне, ясно тільки одно—більше горілки він не питиме й оце його останнє слово.

Потім Вадя починає збиратися до редакції. Він швидко вмивається, чепуриться кілька хвилин на дзеркалі, нарешті надіває капелюш і запиняється перед Тамарою.

— Ну?

Тамара благає його очима і в тому благанні Вадя бачить одчай, розпуку. Йому раптом стає безкінечно жаль цієї жінки, що офірує в жертву його витрибенькам свій спокій. Він підходить до Тамари, обнімає і міцно ти-снучи цілує. Тамара обхоплює його голову руками й, вазираючи в запаленні від горілки очі, повертає йому його щедрі поцілунки. А палахаючі вуста шепчуть одно:

— Дивись, Вадю, ти ж дав слово!

— Вір, Тамаро!

Вадя ще раз запевняє Тамару поцілунком і йде до редакції.

Ось тут, коли б звичайно автор вірив у таку істоту, як доля, він би примостив цей витвір фантазії своїх попередників десь у куточку і примусив би його заговорити приблизно такими словами:

— О, нещасна жінко! Чи можеш ти припустити хоч на мить, що твоєму дорогому Ваді лукава доля замість репортерського олівця всучить в одну руку гострий ніж, а в другу—ще гострішу виделку й штовхне його на вечуваний злочин...

А як автор ні в чий віщування не вірить, він уникає їх, попереджаючи між іншим шановного читача, що репортерові Грізному він сам, автор, всучить в одну руку гострий ніж, а в другу ще гострішу виделку... Та це станеться в останнім розділі цього оповідання, коли всі засоби впливу на героя буде вичерпано.

А поки що вернімося на кілька хвилин до Тамари.

Коли Вадя виходить із кімнати, Тамара замислюється. Її надія шугнула слідом за Вадею, а натомість прийшов постійний гість—зневіра.

— Ніщо! Ніщо вже не може врятувати її Вадю від розкладного впливу алкоголю.

Вона напружує всі свої думки, мобілізує на допомогу спритність, але... рятунку немає. Єдине, що вона може

зробити, щоб примусити Вадю не пити—це звернутися по допомогу до його ж товаришів по редакції. Може вони вплинуть на Вадю... Це ж так натурально. Але цю думку-рятунок риває несподівана візита.

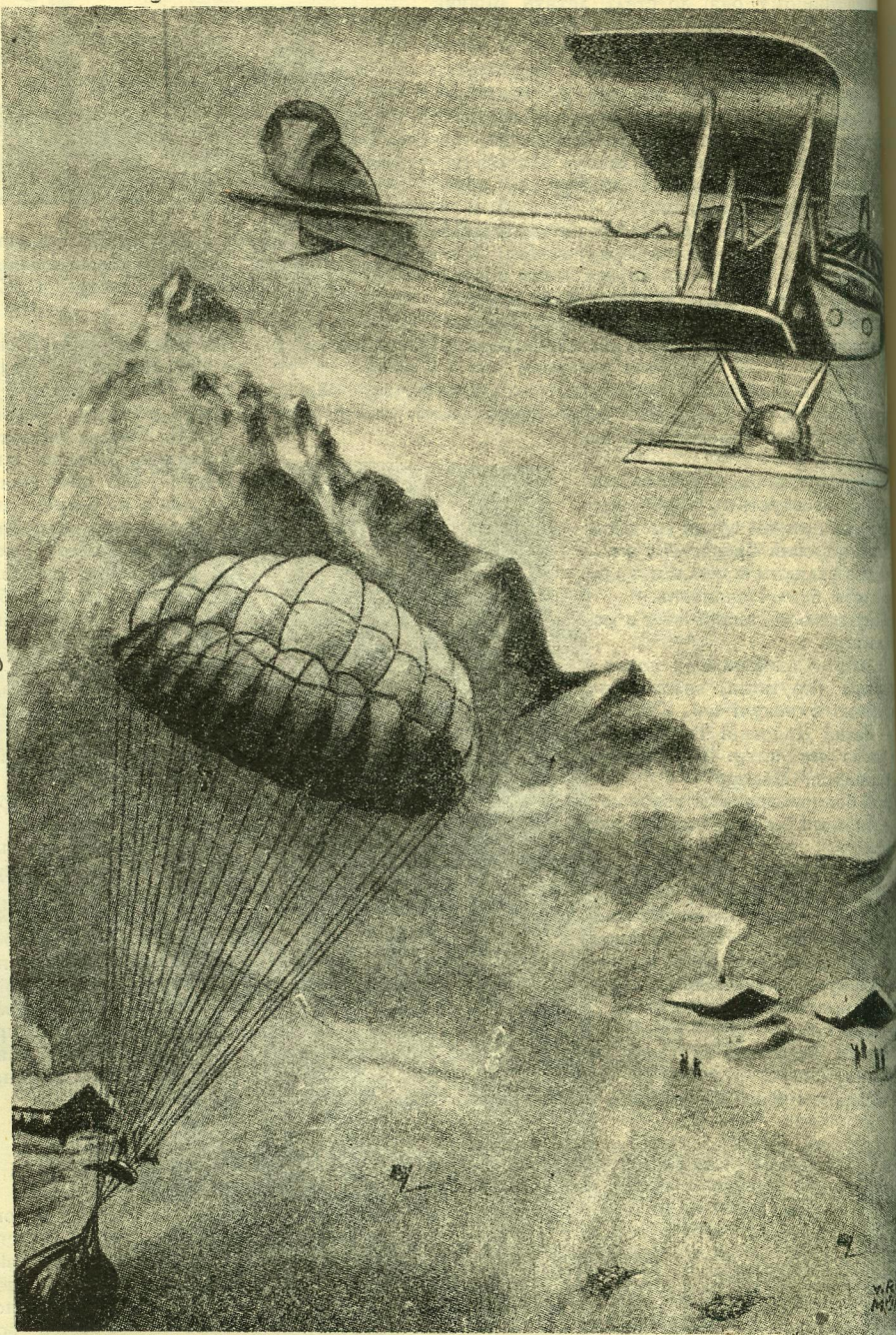
— Добри-вечір!

Тамара залякано кидається.

— Хто це?

— Прошу пробачити... Я по Вадима.

ПРИСТАВКА ВАНТАЖІВ НА ВЕРШИНІ ГІР

Альпійські гірські товариства будують на вершинах гір нові будинки і постачають провіант для туристів. Але приставка на вершини гір будівельних матеріалів і провіанту носіями, або мулами звязана з великими труднощами й обходиться дуже дорого. Авіація розв'язала це питання. Тепер аероплани з Інсбруку приставляють за кілька годин на найбільш неприступні шпигли все, що потрібне для будівель і для туристів. До них колами підвішується під аероплан і скидається в потрібному місці на землю. Для питва у пляшках, або барилах, для пачок з речами й поштою влаштовано ззаду аероплану приміщення, а під корпусом аероплана є апарат, що скидає пачки на землю за допомогою парашютів. У Франції авіатор Торе робив польоти на Монблан на Фарман-Доппельдері і постачав усе потрібне обсерваторії, що знаходиться на висотині 4 367 метрів. На майбутнє крім скидання пачок із провіантом на вершини гір

- Ах!

У цьому хитрому підслесливому голосі Тамара впізнає Петра Івановича Гайового.

- Ватя.. пішов до редакції, — каже, зосереджуючи в собі думку.

- Яка шкода... Яка шкода..

- Він вам дуже потрібний?

- Щоб дуже — ні. Думав укупі підемо до редакції. Він сьогодні не був зовсім.

Тамара на одну хвилину замислюється.

- Так. Він сьогодні... знову.

- П'яний? — дивується Гайовий.

- П'яний... проспався...

- Виходить, не допоміг і гіпноз?

- Як бачите.

Тамара одважується. Вона робить крок до Гайового.

- Слухайте, Петре Івановичу! Я вас додвогу затримувати не буду... Я вас на одну хвилину...

Петро Іванович ніяково покашлює і переступає з ноги на ногу.

Тамара, отанувавши себе, спокійно каже:

- Петре Івановичу! Я вам буду безкінечно вдячна...

- Та бже мій... Говорить...

- Я Вас хотіла просити вилунувати якось на Вадю. Ну п'є-ж! Ви розумієте п'є. Ви його старий товариш, безпосередній напарник — може послухав, скаменється... Петре Івановичу.

Петро Іванович безнадійно розводить руками. А в тім він спробувати вплинути на Вадю... Звичайно, не як безпосередній начальник — бо він тільки завідувач місцевого відділу газети, а як товариш. За успіх, розуміється, він не ручиться спробувати, чого ж — можна. Сьогодні от прийматиме від Ваді й спробує.

Тамара дякує йому зарані й просить ніякими засобами не зв'язуватися.

- Та вже ж — каже уклоняючись Гайовий, — на війні, як на війні.

Шановний читач певно стодівається, що цей розділ автор присвятить хитрому завідувачеві місцевого відділу невеличкої газети.

Автор мусить признатись, що сподіванка слушна, але не в той мірі, як цього хотілося б шановному читачеві. Петро Іванович Гайовий, людина, як уже сказано, хитра, а хитрі люди, як правило, не розмотають — не збагнеш. Розділ присвячується щоденному дню, певніше, вечерові, коли всі співробітники редакції газети, в тому числі звичайно й наш герой Вадим Грізний, як гвинтики однієї складної машини, сумлінно виконують свої функції.

Найважливіше буває завжди у друкарницькій. Тут всі редакційні гвинтики входять в обов'язкові взаємини з гвинтиками — друкарницями і з раннього вечора до пізньої ночі наманікюрені гвинтики виторощують зміст чергового номера газети.

Вранці вони виторощують важкі, як оливу, рядки перших статей, за ними — кострубаті дописи власкорів, пізніше — сухі, як придорожня груша, статті і, зрештою, ввечері міський репортаж. Виторощаний матеріал повидію ростикається по відділах, відділя тоненьким струмочком шелестить до друкарні...

Петро Іванович Гайовий, палячи цигарку за цигаркою, щоденно пробігає репортерський матеріал, що треба виправити, що треба додати, раптом підводить голову, гукає:

- Пригоди й злочини єсть?

Ластовинястий репортер, відгукується з друкарської кімнати, вилітає й летить до Гайового.

- Єсть!

Гайовий витримує невеличку павзу, потім стукає злегенька пальцем по столі.

- Слухайте, товаришу! Я роблю вам останнє зауваження. Знову припустили помилку?

Репортерове ластовиння тоне в червоній фарбі зняжковитого обличчя, і репортер просить пробачення.

- Мерщій давайте поправку, чорт вас забирай! Отруїлася шаманним квасом не Лядова, а Ляхова. Ну?

Репортер зривається бігти, але Гайовий зупиняє його і вже відно просить:

- Покличте, будь ласка, Грізного.

Вадим Грізний спокійно додиктовує друкарниці свій економичний репортаж, перевірює його спочатку сам, і тоді так спокійно, несе до Гайового.

- Ти сьогодні спізнився, голубе!

- Ну?

- Ну, і от... помилка в тебе.

- Де?

Гайовий показує Грізному його матеріал і Грізний бачить в заголовкові прикру опечатку: в слові „справа“ не вистачає одної літери. Грізний виріває матеріал із завідувачевих рук і біжить до друкарниці.

- Слухайте, що ви наробили? — по червонівши тиче в друкарщині обличчя аркуш паперу. — Ви ж мене підвели.

Друкарниця гаряче виправдується, прискає на Грізного

водограєм слини і зрештою каже, що в неї роботи по нікуди і вона зв'язалі за себе не ручиться.

Гайовий все це уважно спостерігає, вишиковує спостережене в лави аргументів для наступної атаки на репортера Грізного й чекає. А коли Вадим Грізний, посварившись з друкарницею, входить знову до нього в кабінет — він безстороннім тоном каже:

— Власне, друкарниця тут не причому.

— Як не при чому?! — майже скрикує Грізний. — Адже вона помилилася.

— Помилилася вона, а читати треба було уважніше тобі.

Грізний з Гайовим не погоджується. Гайовий ставиться так до справи, бо виходить виключно з свого службового становища, а справді винна тільки друкарниця.

Гайовий влучає момент і дуже здалеку обережно починає наступ.

— Все це, голубе, тобі тільки здається.

Здається? Грізний слава богу не стерявся, щоб йому здалося, а коли Гайовий так думає — це його справа.

— Я думаю про тебе, Вадиме, завжди однаково.

— Тоб-то?

— Ти просто нещасний чоловік.

— Я? Нещасний? Не чекав я від тебе, Петре. Дякую за комплімента.

Грізний встає, швидко ходить по кабінеті, а Гайовий лукаво зиркає на нього і ледве помітно всміхається.

— Ти мені пробач, Вадиме, — каже далі. — Я не хочу тобі зробити чогось прикрого, як і не силкуюся використати проти тебе свого службового становища...

— Будь ласка, будь ласка. Ти завідувач відділу, а твій підлеглий репортер... Скільки завгодно...

Гайовий спокійно наступає.

— Але коли твоя дружина з сльозами на очах просить...

Грізний всуває руки в кешені і здулившись насмішкливо питає:

— Про що-ж моя дружина з сльозами на очах просить?

— Про що? Ну, про що може просити дружина, коли її чоловік безнадійний алкоголік. Ясно про що...

— Ах, не буду більше! — нахабно розшаркується Вадим.

Бачучи, що в такий спосіб можна потерпіти поразку, Гайовий серйозним тоном закликає Вадима до порядку.

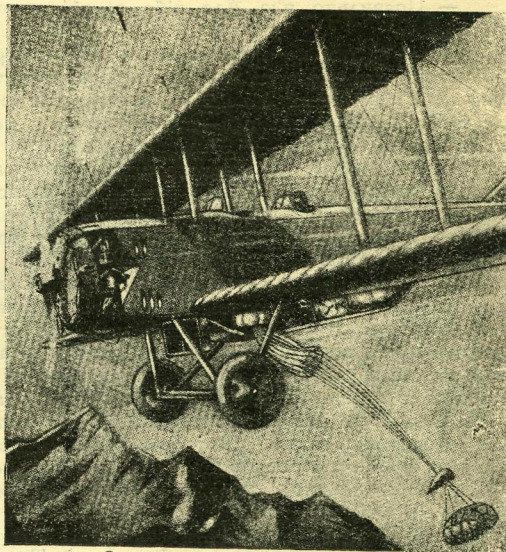
— Ти, Вадиме, не жаргуй. Мені зовсім не до жартів.

І подібно до повіди, що зустрічає на своєму шляху непоробну загату — Гайовий круто звертає. Він підходить, сімючись, до Вадима, бере його за плечі і вже зовсім по іншому каже:

— А крім усього, Вадю, ти ще й поганий товариш. Ну, скажи.. Ну, хіба я не п'ю.

Вадим видимо лагіднішає і ця лагідність несе його немов метелика на вогник спритності Гайового.

— Хто каже, звісно п'єш і ти.

Фарман-Доппельдекер — з мотором на 260 кін. сил для приставки вантажів на вершини гір. Під корпусом окремий прилад, щоб скидати вантажі за допомогою парашютів

— Правильно, п'ю. Але хіба я, випиваючи, обхожу своїх товаришів?

Цього Вадим не може сказати. Він Петра добре знає—коли той хоче випити, завжди шукає собі товаришів. Грізний же п'є в інший спосіб. Грізному для того, щоб випити, не треба ніяких товаришів—п'є він з ким попало, де попало і як попало.

— От бачиш,—каже з невеличким докором Гайовий.—Оце й робить тебе алкоголіком. Звичайно, до певної міри.

Ну, а що-ж Гайовий йо у, Вадимові, порадить?

— Що пораджу? А пораджу те, про що просила мене твоя дружина, Вадиме.

І Гайовий розповідає Вадимові, про що саме просила його дружина. Тут автор просить шаховного читача забути на одну хвилину попередню розмову між Тамарою та Петром Івановичем, інакше може здатися, що автор пантеличить читача з якоюсь певною метою. Правда, те що розповідає Гайовий Грізному трохи скидається на шантаж, але Гайовий надто серйозна й хитра людина.

Гайовий ще раз запевняє Грізного, що пити взагалі не эле, що п'є не один Вадим, згадує кількома словами свої колишні пригоди і нарешті розповідає Тамарині уклінне прохання.

— Ти, звичайно, думаєш, що твоя дружина просила мене вговорити тебе не пити?

— А що ж я мушу думати?

Гайовий соковито сміється і каже, що Тамара просила його зовсім не про це. Вона хоч і картає Вадима за пияцтво, але в душі своїй не проти того, щоб Вадим пив. Вона взагалі любить, коли від мужчини пахне трішки тютюндом, трішки горілкою... Ну, як і всяка сьогоднішня жінка.

— Що за чортівня!—дивується Вадим.—Невже цього правда?

— Можеш не вірити мені, Вадиме, але Тамара має слушність.

— Ну, звичайно, має,—погоджується Вадим.—Але... це якось так несподівано для мене... Допіру вона просила мене...

— Допіру просила тебе не пити, а потім мене...

— Про що, про що саме?

Ну який він їй-бо недогодаливий, оцей Вадим. Т'адже йому ясно говориться, що Тамара просила вплинути на Вадима пити тільки в компанії хороших товаришів...

Вадим від цих слів божевільє і, тиснучи Гайовому руку, запевняє, що віднині він інакше й не питиме.

„Віра без діла мертва єсть“. Тієї ж ночі, рівно о дванадцятій годині, високий худорлявий бухгалтер з першого розділу ворухється в ліжкові, насторожується, встромлює роззявлені очі в стелю і злякано шепоче:

— О! Починається!

Але залиште цього страхополоха в його ліжкові і ходіть на другий поверх, подивіться, що там починається.

Там у знайомій уже нам невеличкій кімнатці, в абсолютній темноті шарудіння і веселий гомін. Ось спалахує сірник. Волохатий овал ясно окреслює дві постаті: незграбну, винувату Вадимову і струнку, рішучу Гайового. Вони згори донизу навантажєні пакунками, частина яких має досить чудодійну властивість обзиватися на найменше рухання.

Тамара засвічує електрику і тут же кам'яніє.

— Боже мій! Вони п'яні!?

— Не п'яні, Тамаро, а напідпитку,—жартує Вадим.

Але Тамара його не слухає. Вона з жахом на обличчі задирає до стіни і бачить, як перед нею розвертається якась прірва... Та що ж це зрештою таке? Вона ж просила Гайового вплинути на її Вадима в інший спосіб.

Гайовий лукаво всміхається і протить Тамару не хвилюватися. Він досить добре пам'ятає її прохання і в свою чергу просить уважити йому цю пізню візиту.

— Що-ж, так склалося!—розводить руками.

Нехай вона візьме себе в руки, розбудить служницю і поклопоче біля них,—це ж так рідко буває.

— Тамаро! А Петро Іванович правду каже. Їй-бо...

Нещасна Тамара з якоїсь речі чепуриться, будить служницю і вкупі з нею спокійно починає прислужувати пізнім гостям. Перший бокал, звичайно, п'є Вадим. Але п'є не звичайно. Він стає, одкашлюється і несподівано проголошує чулий тост.

— Тамаро! Петро! Вітайте в мені нового чоловіка. Це вже не я, не той Вадим Грізний, що пив де попало, як попало і з ким попало... Перед вами новий Вадим Грізний... І цей новий Вадим Грізний буде пити виключно в компанії товаришів...

Цей тост остаточно приголомшує Тамару. Вона безсило опускається на стілець і тре собі скроні.

— Так, так, Тамаро,—б'є немов обухом по тім'ї Вадим.

Досі він пив, як алкоголік, а тепер, дякуючи Гайовому, питиме як алкоголік.

Тамарі сохне в роті—„дякуючи Гайовому?“—спраглі губи. Гайовий киває Вадимові і той перехилив бокал.

Другий бокал п'є Гайовий. Він теж не може обійтися тоста. Але свій тост звертає лише до Тамари і більше нічим, ніж словами говорить Тамарі про силу людських пристрасей про засоби їх тамування і т. д., і т. п.

Тимчасом Вадим, випивши ще, швидко п'яніє, дивиться каті вже досить посоловілими очима, і коли Тамара розвиває руки, питає:

— Та доки ж, доки це буде?

Вадим несамовито схоплюється, хватає стільця і б'є по столі...

Дальші події розгортаються в такому-ж самому порядку, як їх описано першим та другим розділом цього оповідання.

Вадим Грізний прокидається пізно вранці десь у під'їзді житлокооперативу „Згода“. Перше його запитання—як?

Не знайшовши потрібної відповіді, Вадим підводиться, потягується, говорить сам собі—в житті, як на довгій нівелі, і вилазить із підвалу. Обличчя заспане, під очима каштанові в чуприні ідеальне сміття...

Вадим встромлює руки в чуприну і кречучи йде до сходових дверей. По дорозі він гукає на газетника—пробіг вулицею, купує свій номер своєї газети і біжить розриганими сходами на другий поверх. В кімнаті Вадима насамперед вражає розгардіяш: на підлозі валяється побитий посуд, пляшки, стільці... Скатерку на столі залито червоним вином... Вадим водить по кімнаті очима—порожньо, зазирає на кухню—порожньо.

— Де ж Тамара?

Він зупиняється посеред кімнати, думає—певно побігла в магазин, потім підходить до столу, сідає, одсуває далі на стіл плямисті якимись рудими плямами ножі, виделки і розгортає газету.

„Пригоди й злочини“.

Вадим підводить від газети голову і дивиться кудись у вікно. Пригоди? Він силкується пригадати, що тут учора вранці скінчилося його охрещення на нового чоловіка, але йому нічого не пригадується. Навіть не пригадує.

Знову нахиляє голову до газети й швиденько пролистислі рядки. „Нечуваний злочин“. Вадим підносить газету ближче до очей і читає. Газета тремтить у нього в руках, він випивається в неї що-далі дужче.

„Нечуваний злочин“.

Вчора ввечері трапився нечуваний злочин. Громадянин Вадим Грізний, напившись горілки, зарізав свою дружину Тамару, заколов виделкою служницю й сам зник невідомо куди.

Нечуваний злочин! Вадим полотніє, ворухить чуприну, жадно зшулюється, хрипить.

— Що-о?

Водить божевільними очима по кімнаті, жахається запляманим обличчям, падає на підлогу і рве на собі волосся. Що він наробив? Що він наробив?

Знову схоплюється, підбігає до вікна, від вікна до Тамариного ліжка...

Жах! Жах який! На ліжкові руді бризки крові, Вадим відбігає від ліжка, важко дихає, схлипує і починає кричати.

— За віщо? За віщо?

Потім повертається до ліжка, стає навколяшки і побиває простягає вгору руки.

— Прости! Прости мене, Тамаро!

Раптом схоплюється, погрожує комусь кулаками і починає прокляття. Він проклинає себе, проклинає Гайового, проклинає весь світ. Він просить небо вернути йому його Тамару. Великий злочинець, але тепер уже певно, що він не буде пити.

Та вернути йому Тамару небо відмовляється. Чудес у нього не буває і Тамара.. тихесенько одхилив двері кімнати своєї служниці.

Почувши скрипіння. Вадим швидко повертається, несамовито скрикує, затуляє руками обличчя й падає ниць.

Тоді Тамара та хитрий Гайовий входять до кімнати піднятого півнепритомного Вадима й переможно питають:

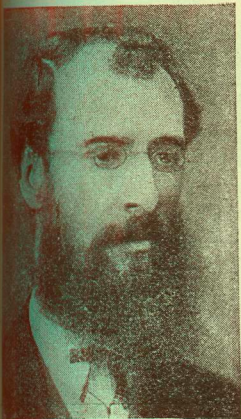
— Ну? Будеш після цього пити?

Вадим захлюбується radoшами. Після цього, що було, після тих жартів, що завдали йому таких страждань, він не тільки не питиме, він десятою дорогою обминатиме п'яних. Але він зараз такий радий, він зараз такий повний щастя, що...

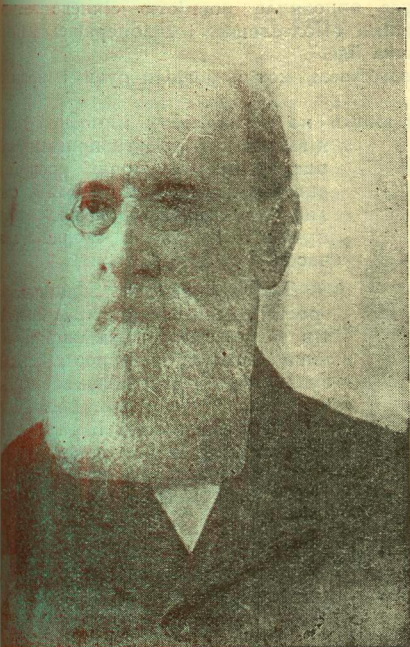
— Тамаро! Катай по півпляшки!

ПАНАС МИРНИЙ

(До 8-мих роковин з дня смерті)

П. Мирний в 1877 р.

Останній портрет П. Мирного

ПОЛТАВА. Околиця міста. На-круги яри й яри—це Третя Кобищанська вулиця, що „зветься“*) тепер йменням відомого письменника, Панаса Мирного. Поруч, за ставком та величезною горою сілєще Очеретянка.

— Тут тихо жив, працював над своїми творами останні десяти роки і помер один з діячів відродження („того часу“) українського слова, української культури, письменник Панас Мирний. Він помер 28 січня 1920 року, доживши 71 року.

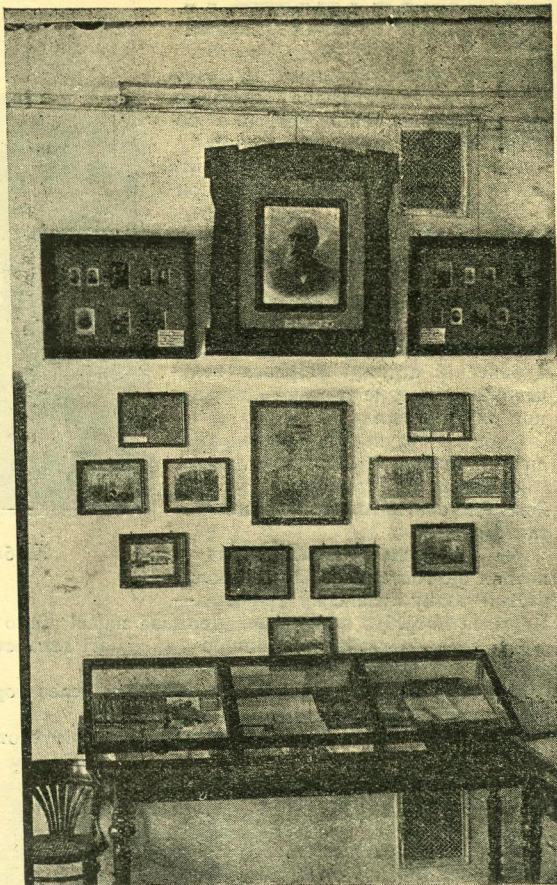
— — —
Панас Мирний (П. Я. Рудченко) син Гадяцького повітового дрібного урядовця, народився в Миргороді на Полтавщині 1-го травня 1849 р. Освіту він дістав невеличку — скінчив 3-х класову повітову школу (1863 р.). Через родинні матеріальні, може й освітні обставини П. М. за скінченням школи пішов на лаву писарчука (тогож 1863 р.) Гадяцького повітового Суду. Туті почав П. М. свою службу „кар'єру“, йдучи вгору швидким кроком, він уже в 1884 році дістав посаду Начальника одного з відділів Полтавської Губ. Казенної Палати і залишався на цій посаді до смерті (1920 р.). Тільки зі зміною „титулу“.

За Радянської Влади він був зав. одного з підвідділів Полтавського Губфінвідділа.

„П'ятниця“, „Лихий попу-тав“, „Лихо давнє й сього-часне“, „Товариші“ — що були вперше видані в 1877 р. у Женеві і тільки у 1918 році й у нас. Майже всі оригінали творів Пана-наса Мирного ле-жать у Полтав-ському Пролетар-ському Музеї (Куточок Пана-наса Мирного) Багато там пере-хрещеной за-креслено чер-воним чор-ним оло-м цензора

за часів царату. Панас Мирний був і журналіст. — 3 грудня 1905 року в Полтаві виходив тижневий політично-літературний журнал „Рідний край“, де Мирний був членом Редакційної колегії, а також друкував свої твори. Писав він і в закордонному часописі „Правда“, там умістив у 1889 році свій твір „Казка про правду та кривду“, де виявив своє знання народньої мітологічної творчості. Панас Мирний брав участь і в нелегальній роботі, в таємній Українській громаді („Полтава“). А згодом, після 1906 року, він одверто, не ховав своєї належності до українства, підсучуючи петиції, адреси то-що. Не дарма в світову війну українського „сепаратиста“ Панаса Мирного Полтавська жандармерія розшукувала, і на диво не знайшла, не знаючи того, що цей „сепаратист“ мирно працював під оком у жандармерії в Полтавській Каз. Палаті, та іноді й писав їй папери по господарських справах.

Анатоль Д-ка

Куток Пана-наса Мирного у Полтавському музеї

Панас Мирний—відомий український письменник.

Вкупі з братом, відомим українським письменником-етнографом — І. Біликом, Панас Мирний записав відому всім книгу—повість з народнього життя „Хіба ревуть воли, як ясла повні?“ і видав її вперше за кордоном, подавши від хижачкої руки дарських жандарів і цензорів. Твір цей поставив авторів на почесне місце в нашій літературі. Це була правдива картина народнього життя після „воли“, картина боротьби й шукання правди.

Шкода тільки, що не багато примірників цієї книги прорвалося тоді на Україну. Тільки в 1905 р. її знову було видано у Києві під назвою „Пропаша сила“.

Виступаючи на літературному полі, Панас Мирний відзначився ще й як драматург. Він написав для Українського театру кілька своїх творів, як драму „Лимерівна“, та комедії „Перемудрив“ і „Згуба“. До пера письменника також належать такі твори: фантазія „Сон“, роман „Повія“,

*) На превеликий жаль „зветься“ юридично, бо коли ви навіть на пошті запитаете, де вулиця Пана-наса Мирного, то там не знають,—табличок на вулиці немає.

Будинок, де жив і помер Панас Мирний

ХЛІБОЗАГОТІВЛІ

Білим полем повився путівець. На ньому довга вака саней, на передніх прапор полощеться в повітрі, на прапорі напис:

— Товариші — селяне! Здавайте хліб державі! Ні одного фунта приватникові!

Це таку демонстрацію влаштували селяне одного з надволзьких сел, коли за багато верстов везли хліб до державного заготівельного пункта.

Ось другий малюнок. В одній кубанській станиці зібрався величезний мітинг, де слухають доклада про хлібозаготівлі.

Козаки слухають, недовіриливо дивляться на представника з центра і посміхаються. Тугий народ на під'її. Аж ось виходить на ганок козак середняк.

— Товариші козаки! — гукає у натовп, що топтався у білому тумані. місячи чорну кубанську грязюку. —

Держава потрібує піддержки! Держава наша! Дамо їй хліба!

Ці слова розгойдали станицю і за кілька день станиця здала коло 20 тис. пуд. хліба.

Третій випадок. За багато верстов до елеватора привезла ціла родина хліб.

— Прочули ми, що держава зараз хліба потрібує, от і привезли!..

Хлібозаготовча кампанія в Північно-Кавказькому краю. Матвіїв-Курган, Таганрогської округи

Харківська округа виповнила повністю січневе завдання виконали своє завдання і Полтавська, і Білоцерківська і інші інші округ. Роскачка йде.

Але біля хлібозаготівель хотів погріти руки і приватний спекулянт.

Радянська суспільність не могла пройти мимо цієї дезорганізаторської роботи приватника. Ми маємо низку судових процесів, виявляється яскрава картина спекуляції та рвачества з боку „хлібожучків“, що хотіли скористатися часовими нашими утрудненнями.

Такі процеси, як „Немировський трест“, де замішані крім спекулянтів і радянські службовці та робітники кооперації, процес хлібних спекулянтів у Першотравенському, і Миколаїві, в Одесі тощо, показали, скільки ця двоного порода хлібожувальників вперта, спритна і хитра. Вона використовує кожну щілину, щоб у неї пролізти і нам шкодити.

Але, — котюзі по заслугі. Після рядкових лнів хлібної спекуляції вони в бупрах прохолонуть і заспокояться.

Поруч з приватниками намагається який опір чинити і глитаї. Глитаї затримував виплату належних з нього податків та страхування і придержував хліб. Зараз цей опір зломлено. Глитаї примушений хліб везти. Огже хліб іде. Основна його маса поступає від трудового селянства.

Йде він з сел путівцями на базари, з базарів на елеваторні зсипункти і комори кооперації.

П. Л.

Вантаження хліба в вагони на ст. Матвіїв-Курган

І так усюди. На Сибірі, на Північному Кавказі, над Волгою, в Башкирії. На заклик радянської влади везти хліб, не затримувати його, передове селянство відгукнулось широкою хвилею і полився в державні елеватори золотий потік жита й пшениці.

Розуміється, що теперішня хлібозаготівля зовсім не походить на колишню продрозверстку. У селянина нічого за дарма не береться. Селянин продає державі тільки ті товарні лишки, що в нього є. А коли узяти під увагу, що зараз на село кинуте до 80% всіх наявних промтоварів, то селянинові в пряму вигоду хліб здавати тепер, щоб на виручені гроші купити чи то краму, чи то с.-г. реманету, чи то будівельного матеріалу.

Не можна поминуть і тих випадків високої громадської свідомості, що виявили деякі с.-г. комуни та артлі.

На Полтавщині, наприклад деякі с.-г. комуни здали до зсипунктів всі свої хлібні лишки.

— Колиш держава нам допомогла стати на ноги, тепер ми їй допоможемо!

Хлібозаготівлі зрушили з мертвої точки. На Правобережжі за 20 днів січня заготовлено 34.582 тони хліба, при чому 4-та п'ятинівка дала 12.653 тони, а перша лише 1000 тон.

Везуть хліб на ст. Матвіїв-Курган, Донецьких залізниць

На зсипному пункті. Чекають прийому хліба

Стаття НА ХЕРСОНЩИНІ

Г. Раппопорта

БУДУЧИ одною з кращих південно-українських округ, як своїми ґрунтовими так і кліматичними умовами Херсонщина в справі хлібозаготівель стоїть на видатному місці в Україні. Не зважаючи на недорід у минулому році, тут кампанія провадиться досить успішно за наміченим планом.

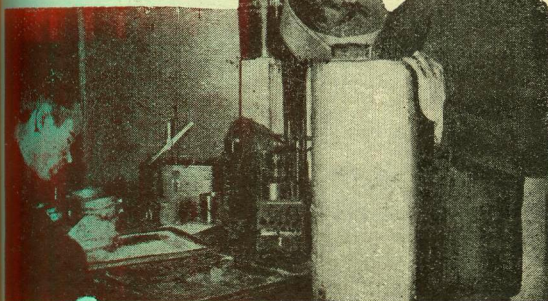
На території діяльності місцевого загот. апарата („Хлібопродукт“) є 3 елеватори, побудовані протягом 1925-26 р. р.: на ст. Біла Криниця, на ст. Апостолове та в Кахівці.

Біло-Криницький загот. пункт—найміцніший і побудований тут елеватор своїм технічним устаткуванням стоїть на другому місці по УСРР.

При елеваторі, напр., є сушарня для зерно-хліба й кукурудзи, місткістю в 68 тон. Сушарня може за кампанію пропустити до 9—1/2 міл. пуд. зерна, зменшивши його вохкість на 3—4%.

Загальна місткість елеватора—10 тис. пуд.; його устаткування дає можливість переробити, тоб-то навантажити й розвантажити до 1000 пуд. за годину і навантажити один вагон цілком очищеним зерном за 15—16 хвилин.

Біла Криниця—район пшенишний, других культур (жито, овес і т. ін.) надходить мало. Діяльність елеватора перевищує його річне завдання, тоб-то замість звичайних 6 оборотів на рік (оборот— прийом і видача загальної місткості), він робить 12—13.

Таким чином, побудовання такого типу елеватора в цьому районі й витрачені на нього кошти (витрачено 199 тис. крб.) є цілком рентабельним і доцільним.

Елеватор на ст. Апостолове найкраще пристосований тип американських елеваторів до наших умов.

Там обслуговування переводиться лише одною людиною.

Каховський елеватор—річний, місткістю в 600 тис. пуд., розрахований, головним чином, для зберігання зерна на зимовий період при закритій навігації.

Пропускна його здатність—4 тис. пуд. за годину, а прийомка 50 тис. пуд. займає не більше 4—5 годин.

Зараз хлібозаготівлі, рівняючи до грудня, значно збільшились.

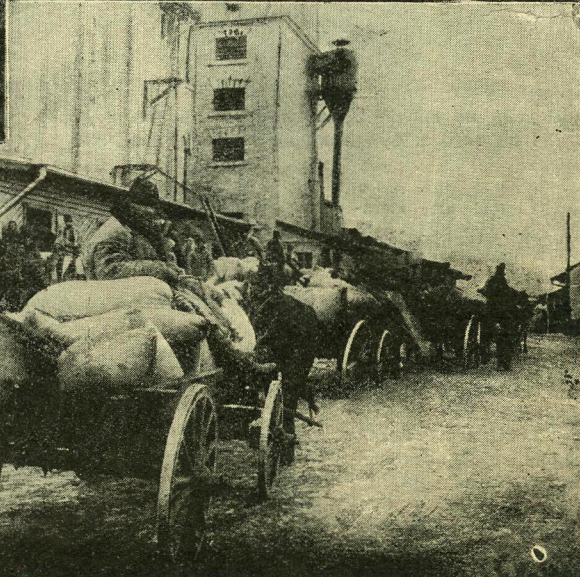
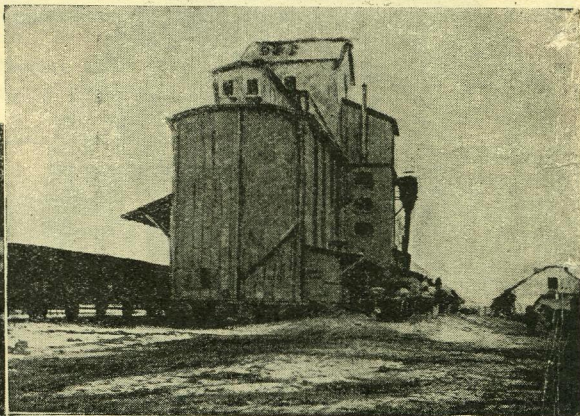
Надходження за грудень складають 103 тис. пуд.; остання декада грудня (10 день) дала 25 тис. пуд.

В січні настав гострий перелом: на 20 день цього місяця, заготовлено 198 тис. пуд., тож-то, перша декада дала 44.600 пуд. і друга—154 тис. а спочатку кампанії на Херсонщині заготовлено 1800 тис. пуд.

Найбільші надходження по Біло-Криницькому та Апостолівському заготпунктах: перший доставив з моменту кампанії цього року 510 тис. пуд., а другий—390 тис. пуд., працюючи з 1-го серпня 1927 р.

За кампанію відправлено 1613 вагонів, із них 119 в січні. Хліб відправляється, головним чином, на внутрішній ринок. Для експорту відправлено всього 133 вагони.

Зараз в портах Хорлах та Скадовське (зсипні пункти) навантажуються пароплав „Червоний Жовтень“, що бере 4 1/2 тис. тон зерна для млинів Північного Кавказу.

Зверху—Білокриницький елеватор та склад хліба; внизу—лабораторія, де перевіряється якість зерна, праворуч—заготовчий пункт Білої Криниці

ОЖЕЛЕДЬ—ВОРОГ ЕЛЕКТРИФІКАЦІЇ

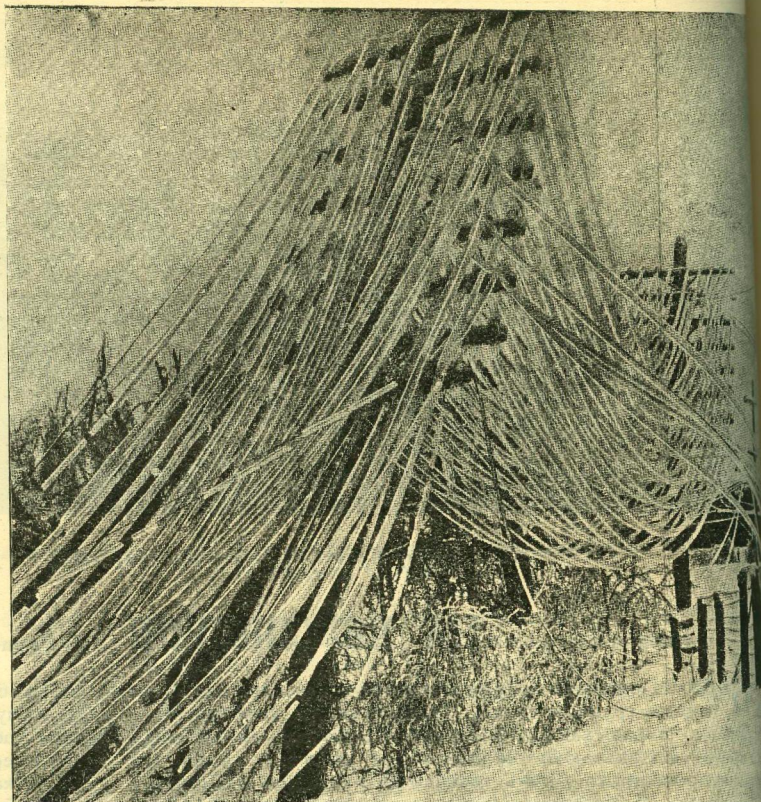
Нарис Е. К.

ВИИШОВШИ одного чудового зимового ранку з теплої хати на вулицю, ви з першого ж кроку помічаєте, що не встигнути вам своєчасно на роботу. Пішоход укритися прозорою як слюза льодовою корою, нестерпуче слизько. Добре ж, як вам пощастить забити тільки лікоть, чи стегно. Люде ламають собі руки, ноги, а трапляється, що стукнеться бідолаха горілиць головою об землю і душа з нього геть... Це—ожеледь.

Природа ожеледи полягає в тім фізичнім явищу, що зветься перехолодженням. Коли взяти чисту воду і повільно та бережно охолоджувати її, то температура її може спуститися значно нижче нуля, а вона все лишиться рідкою. Але варто тільки кинути в таку перехолоджену воду дрібнісінький шматочок льоду, чи струснути посудину, то вода раптово замерзає, стає льодом.

Ото ж, коли безпосередньо над землею лежить грубий шар холодного, морозного повітря, а над ним шар теплого, занесений з моря, то з цього верхнього шару починає йти дощ. Його краплинки спокійно летять у холодне повітря і перехолоджуються. Падаючи ж на землю, на дерева, на телефонні дроти чи на електричні високовольтні передачі—вони раптово замерзають і вкривають усе те льодовою корою.

Що довше триває дощ, то грубіше налипає кора. В Сполучених Штатах Америки, де ожеледь трапляється дуже часто, вона набуває характеру стихійного лиха, справжньої катастрофи.

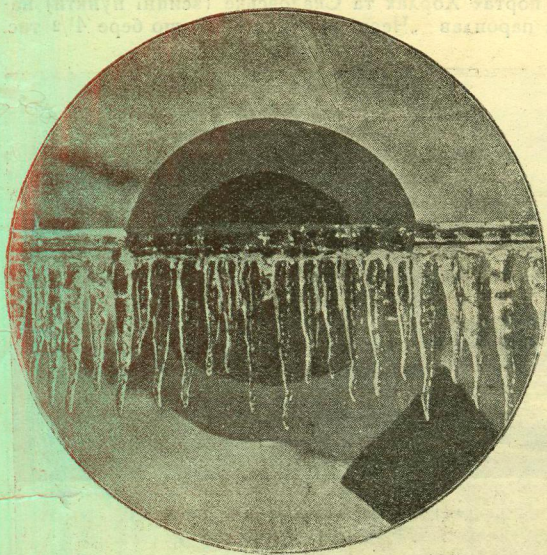
Ожеледь 1921 року в штаті Масачузетс. На один стовп лягло 4 тони льоду

рівна 4.000 кгр. За переказами свідків у гаї в ті дні безперервно гуло,—малось і падало переобтяжене льодом гілля. За три дні загинуло близько як 100.000 дерев.

В 1924 році ожеледь, що з Техасу простяглася аж до Великих Океанів, за кілька днів знищила 65.000 телеграфних стовпів, 40.000 кілометрів електричної сітки. Цікаве видовисько: звичайно лід навантажує стовпи симетрично і вони витримують велику вагу. Але ось в однім якимсь місці дроти рвуться; тоді вага сусідніх дротів тягне стовпа на себе і він падає. За три дні його сусіди і т. д.—один по одному падають стовпи на десятки кілометрів. Ця катастрофа коштувала 5 мільонів доларів.

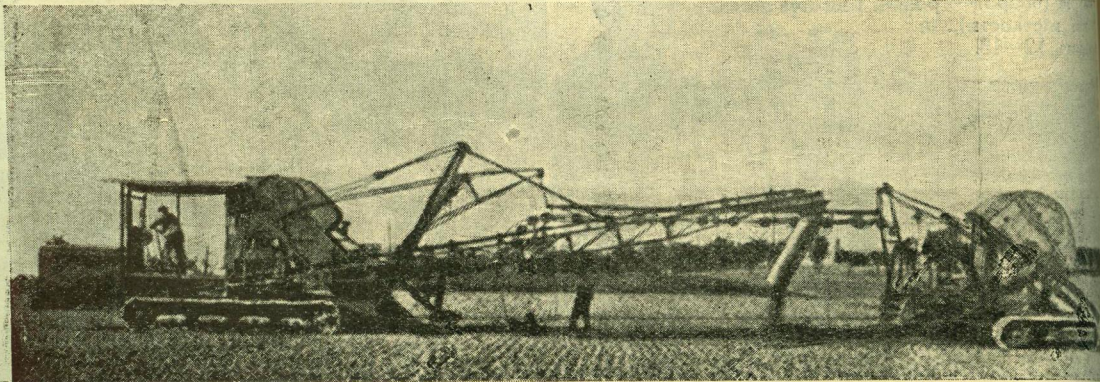
Хоч і не так часто, але ожеледь трапляється і в Європі. В 1898 році в окрузі Вальденбург на Шлезьку 29 жовтня ожеледь захопила 378 кв. км і знищила 3.000 дерев на шляхах. Витрати телеграфа досягли 11.000 марок—масштаб для Європи великий.

У нас теж трапляється ожеледь,—хоча б остання, від 2-го лютого цього року. З Криму вона простяглася аж до Запоріжжя. За повідомленнями з тамтешнього від 5 лютого в районі Мелітополь—Нова Олексіївка на проводах наліпав льоду 2 сант. діаметру. На лінії Джанкой—Запоріжжя повалено біля 100 стовпів зв'язок з Кримом урвався; зламалась також щогла радіостанції в Євпаторії. Радіом з Феодосії надійшли звістки про величезні пошкодження телефонних і телеграфних ліній. Від Салькового до Владиславовки повалено 590 стовпів. В районі Перекоп—Чонгар-Мамут зламано всю лінію. Від ожеледи гинуть не тільки телеграфні дроти, а й ті, що перерають енергію. Наші електрифікатори спеціально вивчають метеорологічні мапи і вже за їхніми вказівками проєктують лінії високовольтних передач. І виходить, що подекуди розра-

Ожеледь на дроті—5 сантиметрів навколо дроту і до того ж бурульки до 25 сант. довжини

Одна така катастрофа трапилася в листопаді в 1921 р. в штаті Масачузетс, захопивши площу 9.000 кв. кілометрів. Дощ ішов 70 годин. За підрахунками експертів на середнє дерево налипло тоді льоду на 5.000 кгр. Телеграфні дроти поставали грубими циліндрами льоду з бурульками по 10 кгр. на 1 метр довжини. Вираховано було, що на телеграфний стовп з 8 штангами по 10 дротів налягла вага,

Машина Шрамма для прокладання кабеля. Спереду трактор, ззаду платформа з кабельним барабаном. Гусельні ходи дозволяють машині не зважати на нерівності ґрунту

на ожеледь значно підвищує вартість електропередач—доводиться частіше ставити вісімнадцятиметрові залізні вежі. В наслідок напр., лінія передачі Електрополіс (Дніпрельстан)—Донбас має коштувати 23 млі. крб.—це безглуздо, бо при витраті на передачу такої суми не створюється жодної нової кіловат-години енергії і краще б на ці гроші збудувати нову станцію в Донбаі.

Ожеледь, а також різні інші видатки на утримання повітряних ліній передачі, здавна наштовхували поступову технічну думку на ідею підземних кабелів. Але перешкодою цьому завжди стояла висока вартість гірських робіт. Треба було механізувати прокладання кабелів, і от на початку минулого року німці, здається, таки розв'язали цю складну технічну проблему.

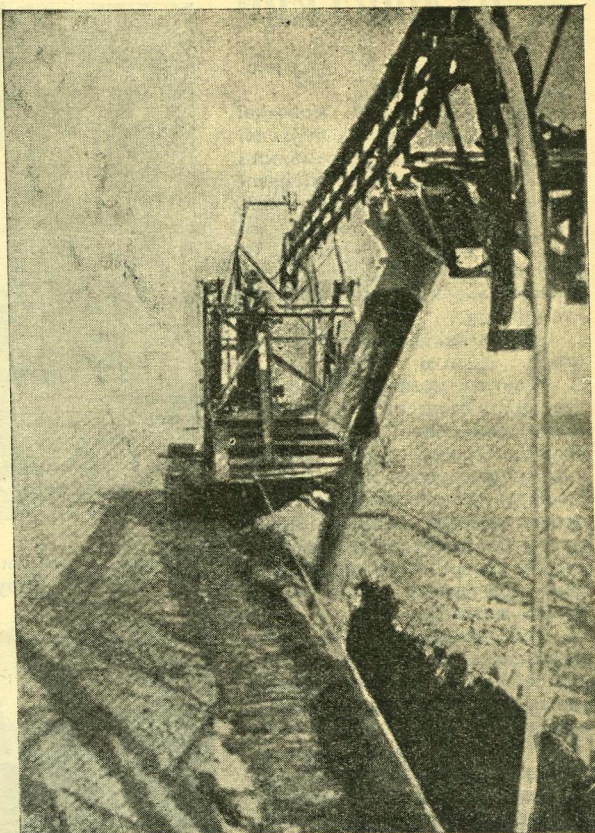
Інженер Шрамм з електричного синдикату Вайсенфельс-Цайтц розробив спеціальну машину, збудовану потім заводом Везергютте, в Бад-Наугаузен. Вона складається (мал. 3) з двох частин. Перша—це трактор, який копає кінцеву канаву на 45 см. завширшки та на 1,6 метрів глибини. Силу руху трактора та роботу механічного кінця дає Дізель на 45 к. с.

Трактор тягне стальними ланками другу частину, платформу з каменним барабаном (мал. 4). З барабана кабель по колесатках простує вперед і лягає на дно канави зразу ж за трактором. Викопана трактором канавка безперервно пересувається назад і через спеціальне корито вертається в канаву, присипаючи кабель. Далі наїждить платформа і важкими катками трамбує землю.

Ця машина потребує тільки 5 чоловік персоналу і, як показав восьмирічний досвід, прокладає за годину від 61 до 93 метрів, залежно від ґрунту. І завдяки їй кілометр лінії коштує тепер з амортизацією 250 марок, тоді як часом як за ручної роботи вартість її була від 1.800 до 2.000 марок.

Машині Шрамма судилося зробити цілий переворот у справі електрифікації. Треба ж зважити на те, що повітряні лінії передачі розраховані звичайно на 15 років і вимагають повсякчасних витрат на догляд. Кабель же може витримати 45 і більше років і не вимагає витрат майже ніколи. Крім того, він не вимагатиме вивласнення землі, що є неодмінно необхідним в разі високовольних повітряних передач, з огляду на небезпечність їх для життя. Не згадуємо вже, що й ворожим авіапланам кабелів не розшукати, і бандитам їхня руйнацька робота ускладнюється.

З огляду на все це, нашим електрифікаторам слід на Шраммову роботу звернути найпильнішу увагу. Зрозуміла річ, не для проблематично викопаної лінії Електрополіс—Донбас, а там, де передачі справді потрібні і доцільні—саме для електрифікації Донбасу на його власному паливі і для постачання всієї індустріальної околиці Електрополіса енергією в Дніпрельстані.

Кабель по колесатках простує вперед і лягає в канаву зразу ж за трактором. Далі видно корито, звідки сиплеться в канаву викопана трактором земля

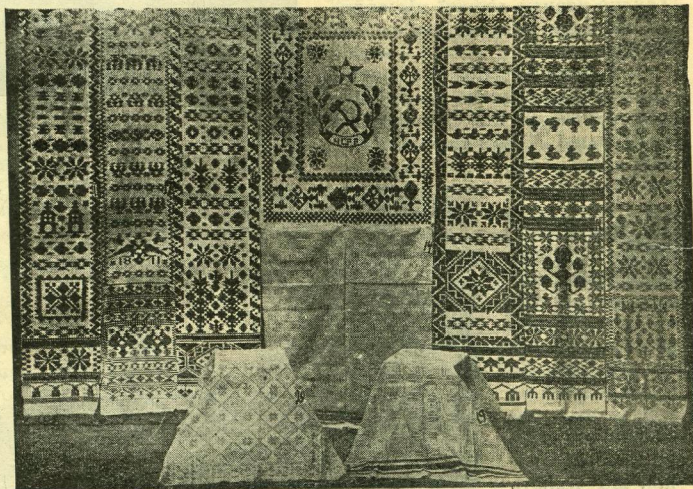
КРОЛЕВЕЦЬКІ КУСТАРИ

МАЛЕНЬКЕ повітове місто Кролевець славиться на Україні своїм ткацьким промыслом, виробляючи художні речі. Промисел насадили, як кажуть самі кустарі, років 200 тому німці-колоністи, а потім він зовсім завмер. В 1900 році цей промысел відродило земство, потім за цю справу, як дуже прибуткову, взявся відомий скупщик Риндін, що нажив на цій величезні капітали, експортуючи за кордон ткацькі художні вироби.

Сім'я кустарів за працюю

Під час війни й революції ткацький художній промысел цілком завмер. Неначе ніщо не говорило про відродження цього, такого цікавого, високо-худож-

Вироби кролевецьких кустарів. Русніки

нього і в той же час простого промыслу, і лише в 1923 році з ініціативи кількох чоловік було організовано промислово-кооперативну артіль „Відродження“ в кількості 10 членів.

Цей маленький осередок і поклав початок відродженню цілком завмерлого промыслу, удосконаленню й початку ступеневого, але здорового й цілком нормального розвитку.

Ступенева артіль обернулася на велику виробничу організацію. Нині організація має 600 чоловік, при чому надійшло вже понад 1000 заяв про вступ членами до артілі.

Завдяки такому напливові кустарів, головним чином, жінок, а також великому інтересу споживача, товариство „Відродження“ до 10 років Жовтневої революції вжило заходів до поширення виробництва через закуп машин і влаштування нової фарб'ярні, що обслуговуватиме майже всю Україну.

РАДЯНСЬКИЙ

Нарис

ГУСТА ТАЙГА, мовчазні сопки. Бистрі, бурхливі ріки з безлюдними пустельними берегами. Колорит всієї місцевості навкоули суворий і сумний. Такий Далекий Схід.

Коли їздити залізницею, то починаючи від Іти до самого Хабаровська майже нема великих станцій.

Величезні незаселені простори.

Тайгою можна їздити день, два, цілий тиждень і не зустрінеш жодної живої душі. Рідко коли проскрипить на своїх собаках група орочан або гольдів, що їдуть на полювання. Рідко можна зустріти зимівлю, покинуту яким небудь випадковим „приїскателем“ або впертим хінцем, що шукає джень-шень, корінь життя*).

Вітер сумно гуде у верхів'ях могутніх кедрів, що гордо підносяться серед первісних нетрів тайги, де ще не ступала людська нога.

І в таких глухих кутках, по різних місцях краю риються в замерзлій землі шукачі золота, роблять розвідки, копають шурфи (свердловини).

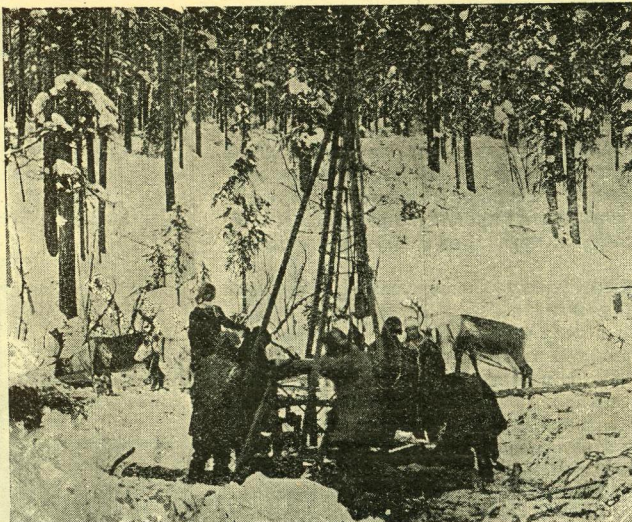
Слово „шукач золота“ — овійно романтикою.

Але на жаль, в Далекосхідних умовах трудно говорити про романтику життя робітників, що працюють на копальнях. Трудно уявити, до якої міри тяжкі й суворі умови їхньої праці та побуту.

Насамперед, брак свіжих харчових продуктів. Спробуйте налагодити доставку провіанту на копальні „Томот Непомітний“ наприклад. Вони притулилися десь біля кордонів Якутії. Навкруги болота, густі нетри, сопки і майже повна відсутність шляхів.

Доводиться покладатися на мовчазних, широколищних гольдів, або орочан, що вміють продиратися через тайгу й там, де здається зовсім не можна

*) „Джень-шень“ — цілющий корінь, що здерідка росте лише в Усурійському краю. Хінці надають йому майже релігійного значіння і ходять, мов на прощу, шукати його.

Розвідчі роботи на золотих приїсках серед тайги. Поруч видно свійських оленів

Хінці та корейці на „голих“ приїсках „Томст“

Золотий приїск у далекій тайзі — „Непомітний“

КЛОНДАЙК

Б. Енді

цього зробити, вміло користуються своїм випробуваним „цивільним транспортом“ — собаками.

В цих, як то кажуть, „богозабутих“ диких місцях, золотодобувачі кустарним, первісним способом, оспіваним ще американцем Брет-Гартом.

Так само копають землі, промивають її в звичайній мисці, вибирають блискучі золоті частинки.

Але тут це трохи тяжче, як у романах Брет-Гарта. Земля вічно мерзла, вкрита товстим шаром снігу.

Доводиться розкладати велике багаття, щоб ґрунт трохи відтанув і його можна було копати заступом. Температура повітря не дуже сприяє плідотворній роботі — тут завжди біля 30° нижче нуля.

Але шукачі золота традиційно не вважаючи ні на які труднощі. Це — суворі, бувалі люди, справжні персонажі з творів Діккенса Лондона.

Коли починає сутеніти робота припиняється і шукачі золота розсходяться по домівках. Це звучить трохи гіперболічно, але там у них будинки. Названі нісівські брудні бараки, збудовані самими робітниками. Вікон, чайно, немає, піч і димовідсмокчувачі обов'язкові, світло таке, як в бараках. Лише дозволяє бачити предмети всередині барака.

Зайшовши до цього „інтер'єру“ ви почувате величезний сморід і неймовірну духоту. До і з саморобної печі колюче викликає сльози. Сплять тут на підлозі, покотом.

В довгі вечори шукачам золота нічого робити і від великої нудьги мислять хуліганити і беруться за азартну мисльотворної гри. На копальнях на звичайно поширене п'яцтво.

Коли у Діккенс Лондона „антично“ читати про „салуні“, то добре веселяться і навіть танцюють шукачі золота з гарними дівчатами, то тутешні тайгові „салуні“, особливо в Охотському краю зовсім не сприяють правдивого враження.

— Вони низькі тракторчики, де хінці нещадно отрують себе опіумом та морфієм

руські — до
ли обпиа-
ся спиртм.
Газети тут
звичайно
і. Книг не
ть по кілька
ь. Тому га-
тут зачиту-
оти, доки
не зотл'є,
ен друкова-
шматок па-
у переходить
у руки,
рлдетом жа-
ного інтересу
ітників.

Все це, зви-
но, дуже да-
е від роман-
му. Шукачам
ота живеться
солодко. Ча-
они зворі-
на такі про-
ні хвороби

динга, шлун-
о-кишкові за-
ування, при-
хворіти тут надзвичайно
ховано. Відшукати лікаря це
же тяжка річ і майже незна-
на. На „Томоті“ доводиться
до найближчого лікаря...
0 верстов. Але й тут хворого
ють чекати різні неприєм-
сті. Один шукач золота, огряд-
людина з засмаглим обвітре-
м обличчям, розповідав:

— Захворів я. Не можу пра-
вати. Ну, думаю, погане діло.
ба їхати до лікаря. А тут
і сила моя,— зігнуло мене в три
губелі, кинуло в жар. Біда.
у, вліз я в нарти до нашого
рядчика—поїхали. Доки про-
ралися через тайгу 300 верстов,
лежав на нартах без пам'яті,
исило мене нещадно. Приїхали
Рухлове. Іду до страхаси,
сам ледве на ногах держусь,
ливаюсь наче чверть відра
оріки видув. Прихожу і кажу:
хворів, на ногах не втримаюсь,
дійміть на лікування. Поди-
лись мої папери і так ввічли-
ньо сказали:

Ні, громадянине, не мож-
а. Вам доведеться звернутись
до Якутської страхаси.

— Та як же це?

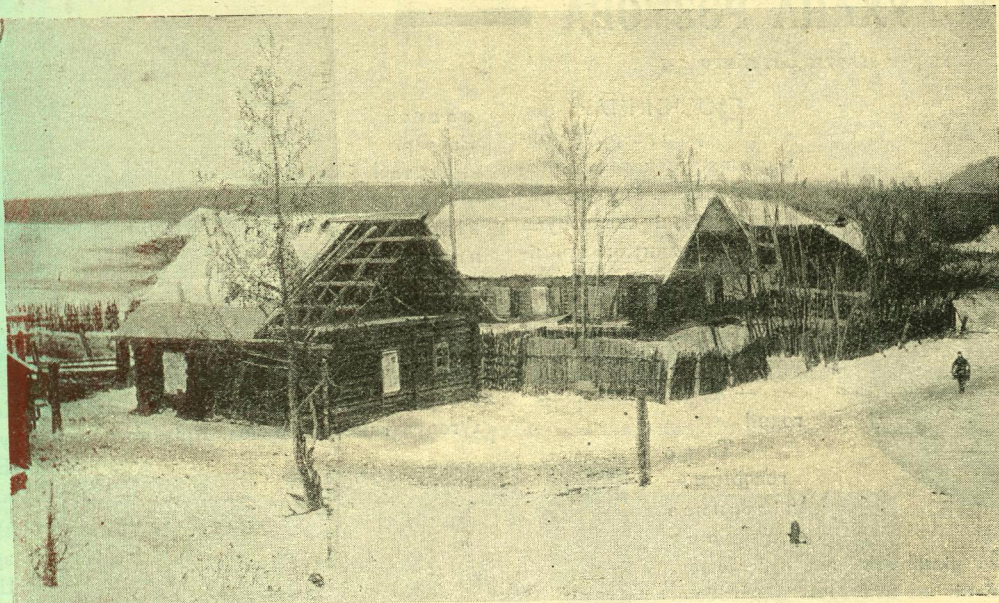
— А так, ваш район тя-
ить більше до Якутська ніж
до Рухлова.

— Ну, що ж, так і поїхав
і з чим. Ледве не здох, коли
вертався.

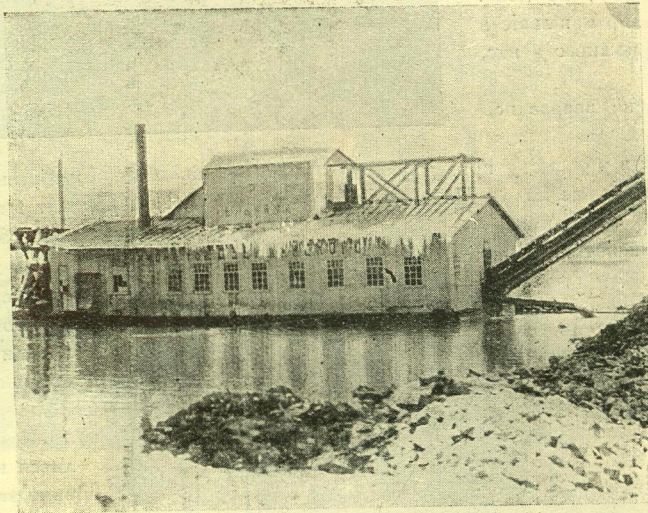
І справді, легко сказати, до
Якутської. Це те ж саме, коли
хворого харків'янина з Журавлів-
ської райстрахаси послати до
Ангарельської амбулаторії. Ріж-
ниця лише та, що до Архан-
гельська з Москви можна доїхати
за 2—3 доби, а до Якутського
Рухлова й за місяць не добе-
решся.

* * *

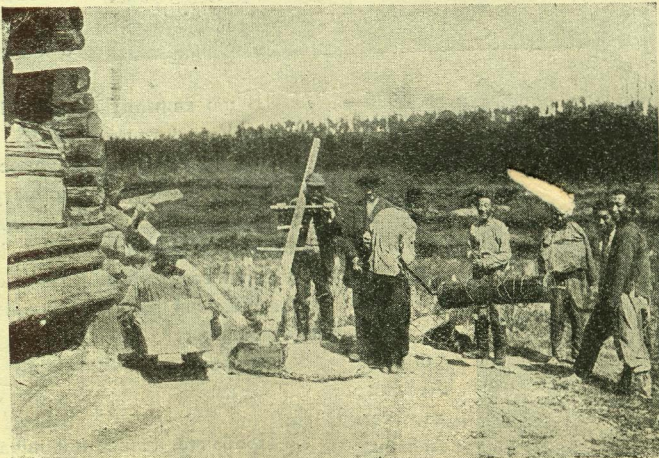
Так живуть шукачі золота
на Далекому сході. Тепер, коли
трест „Дальзолото“ та золотий

Житлові будинки Пророко-Іллінського золотого приїску над золотоносною річкою Ауникою

Механізований приїск тресту „Дальзолото“ на р. Алдані—
„Драга № 1“

Артіль шукачів золота—сибіряків та хінців. Підготовчі
роботи на приїсках

відділ Дальбан-
ку зняли до сво-
їх рук всю зо-
лоту промисл-
вість краю і по-
троху витиску-
ють приватни-
ка,— становище
робітників —
шукачів золота,
безумовно, по-
ліпшиться. Але
не відразу. Да-
леко не відразу.

Все зале-
жить від капі-
тальних витрат,
від клятого без-
доріжжя, від
неймовірної те-
риторіальної
роскиданості.

В південних
районах краю
далеко легше.
Тут роботи про-
водяться, зде-
більшого, на зо-
лотоносних рі-
ках—Зея, Унаха,

Інгода. Встановлюється величезна
драга, що механічно витягує з дна
золотоносний пісок і промиває
його.

Всі процеси, зв'язані з добу-
ванням золота, і в першу чергу
його промивка, відбуваються тут
механічно. Цим не тільки дося-
гається збільшення продуктив-
ності робіт та раціональнішого
використання наявної робітни-
чої сили, але й полкшується
працю робітників.

Не дивлячися на відірва-
ність від світу та суворий клі-
мат—в побуті робітників на за-
водах тресту „Дальзолото“ є
багато позитивних рис.

Тут робітники живуть у зви-
чайних, нормальних трудових
умовах, вони—члени профсоюзу,
сполучення з центрами через
річки зручне.

Житлові умови робітників
тут далеко кращі. Вони живуть
у теплих, збудованих коштом
тресту будинках, пристосованих
до суворих кліматичних умов
Сибіру.

Доставка харчів тут теж да-
леко зручніша, а через те менше
зустрічається захворювань, що
від них так страждають шукачі
золота північних районів.

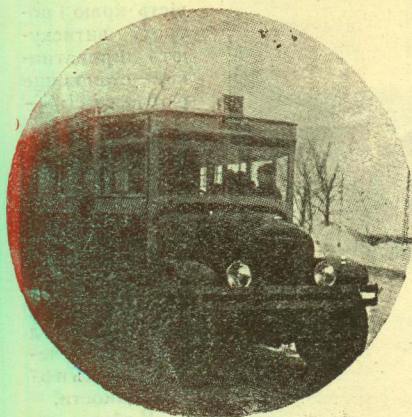
До того ж тут краще налад-
жено справу з лікарською допо-
могою—її хворий завжди може
одержати на місці, не потребуючи
для цього мандрувати на другий
кінець світу.

А тим часом на далекий
Північ, відрізані від культурних
центрів, позбавлені найелемен-
тарніших потреб, працюють су-
ворі, похмурі шукачі золота,
справжні персонажі з романів
Брет-Гарта та оповідань Джека
Лондона.

По зернятку, по жменці
вони добувають з замерзлої
землі коштовний метал, збільшу-
ючи таким чином золотий фонд
Радянського Союзу.

ПІДСЛУХАНА РОЗМОВА

Нарис Ольги Штейнгольц

ввічливий Заурер,—за цілий день так набігаєшся, так набігаєшся, що й ніг не почуваш під собою.

— Так, важка робота! І от, як не дивно,—знову почав хрипіти Лейланд,—я почав працювати у 1924 р., коли нас всіх було лише 9 робітників і тоді кожний з нас обслуговував по 1.140 чол. на день. А тепер, тоб-то у 1928 р. нас уже 19, а кількість людей, що користуються послугами кожного з нас, не зменшується, а зростає.

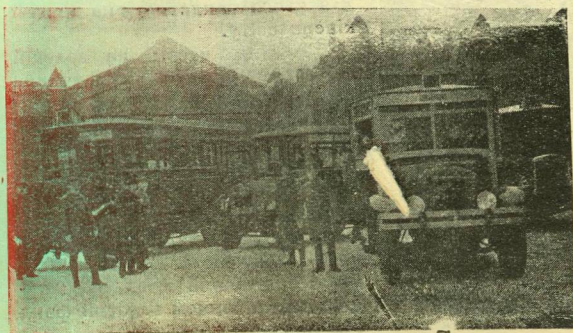
От, наприклад, сьогодні до мене звертались біля 1.250 громадян.

— А це тому,—розгнівано встав у розмову приземкуватий та широкий Сейфвей,—що й тепер нас дуже мало.—Це ж тільки, подумати, в Харкові понад 420 тис. населення.

— По 1.250 чол.!—з жахом прошепотів невеличкий Штеер.

— Так, по 1.250 чол. на кожного в день,—промовив Лейланд.—А ви ще дивуетесь, що в вас кістки болять. Як їм не боліти? Бігаєш по всій столиці, а бруковка в нас яка? Інколи поспішаєш швидше ніж завжди ускочиш у рівчак так почуваш що й „серце і печінки“ обриваються. А що вже до ніг, та обуєш їх у нове, побігаєш місяць, і знову обдертий.

— Гарно сказати побігаєш!—знову розсердився сумний Сейфвей.—Я от підслухав, що в якомусь статистичному управлінні підраховували, скільки кілометрів ми пробігали за 1926—27 р. Так знаєте страшно вимовити:—1.182.000 км. Це ж на кожного з нас припадає по 62.000 кілометрів на рік!

РОСЧИНИЛИ широкі двері. В приміщення вкотилися величезний Лейланд. Його яскраві круглі очі спалахнули вогнем, оглянули приміщення, всміхнулись сусідові й загасли. Зупинившись він важко зітхнув і прохрипів:

— Ху-у, стоимися сьогодні!

— Та що говорити—підтримав розмову

запитав Заурер.

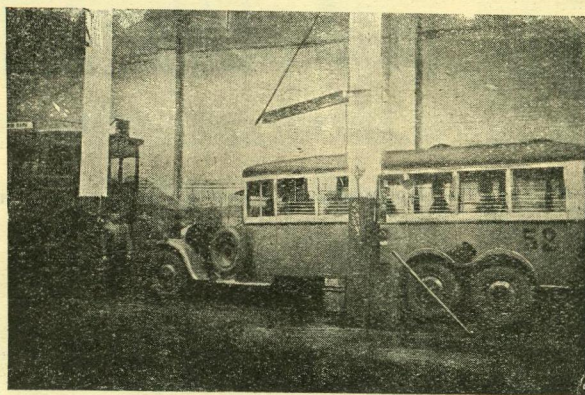
— Тактак! неохоче відповів новий.—

Груди болять, а серце так прямо нікуди... Мабуть не довго протягну.

— А знаєте, товариші?—раптово зрадив він,—я чув наочно гарну звістку. Найближчим часом до нас прибудуть за кордону ще 8 робітників. Теж Заурери. Кожний за раз обслуговуватиме по 30 чол. Крім того запрошуються цілу ст.

Бюсінгів. Можливо, хи відпочинемо.

— А то зрадив—засміявся Штеер.—Я не говорю вам, а не сумували, а пер скажу, що дуже радію:—рішено, що нещодавном нам дадуть вантаження. Додатково обслуговувати лінії на Сабуровку, по Зміївську дачу, по Зміївську

до Кочанівки, по Контарській до Карпівського саду, до Нова Баварії і до Померок. От і відпочинемо!..

— А все таки, коли говорити одверто, то в Харкові дуже погано,—несподівано для всіх промовив Лейланд.—Од.

інженер говорив з своїм сусідом, і я чув, що мої товариші, які одночасно зі мною почали працювати в Москві, вже перестали працювати, захворіли й загинули.

— Це й нас чекає!—суворо і безнадійно прогудів Сейфвей. Потім він нахилився на бік до свого товариша і таємниче зашепотів:

— Я ж був певний, що бігатиму лише асфальтовими вулицями. Потім, хіба я думав, що обслуговуватиму цих простих радянських робітників. Ех!.. Не так складеться життя, як хочеться. Коли б мій фабрикант, що за всяку ціну хотів скласти торговельну угоду з УСРР, тільки що не приїхав би сюди!

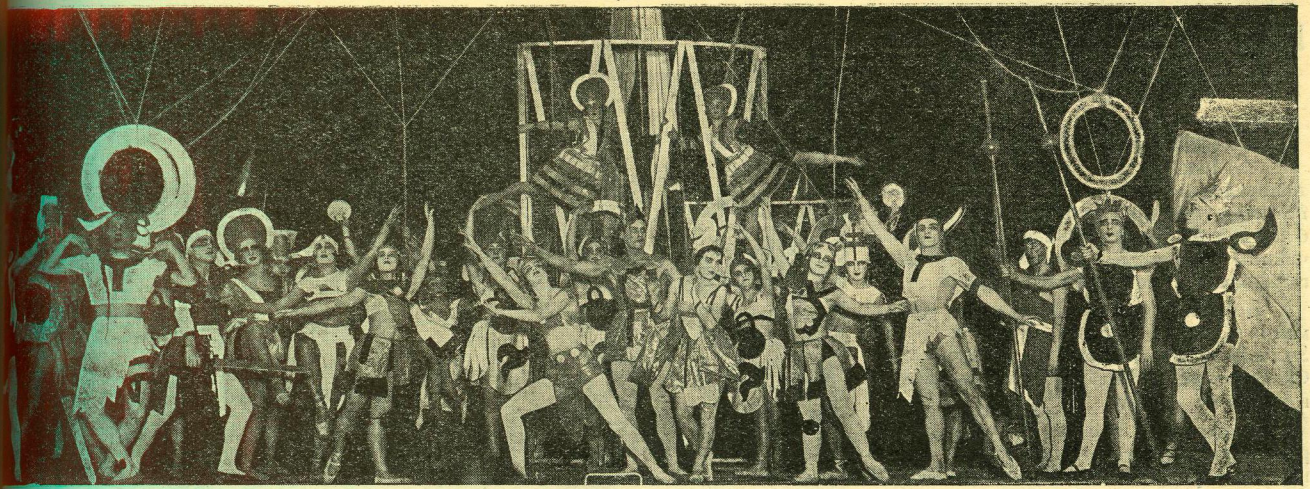
В цю хвилину почувся іронічний сміх радянської робітниці Шини Резинотрестовської.

— Та хто вас, „шановне панство“, у нас довго держати? Не довго вже будемо користуватися вами. От вашу сестру закордонну Шину вже вижили. Вже не просимо її до нас працювати, те і з вами буде. Мій великий друг АМО вже поготовить вам зміну. Ще рік-два, і замість вас забігають вулицях наші радянські робітники. Побачимо, що ваш фабрикант заспіває?

Розмова закінчилась.

* * *

Пробачте, шановний читачу, з самого початку оповідання забула сказати, що розмова йшла в гаражі Харківського Комгоспу і що „Лейланди“, „Заурери“, „Сейфвеї“,—то водії автобуси. Підслухав же їх один шофер.

Сцена на каруселі. В центрі—Дуленко, Литвиненко, Сальнікова

ЧЕРВОНИЙ МАК

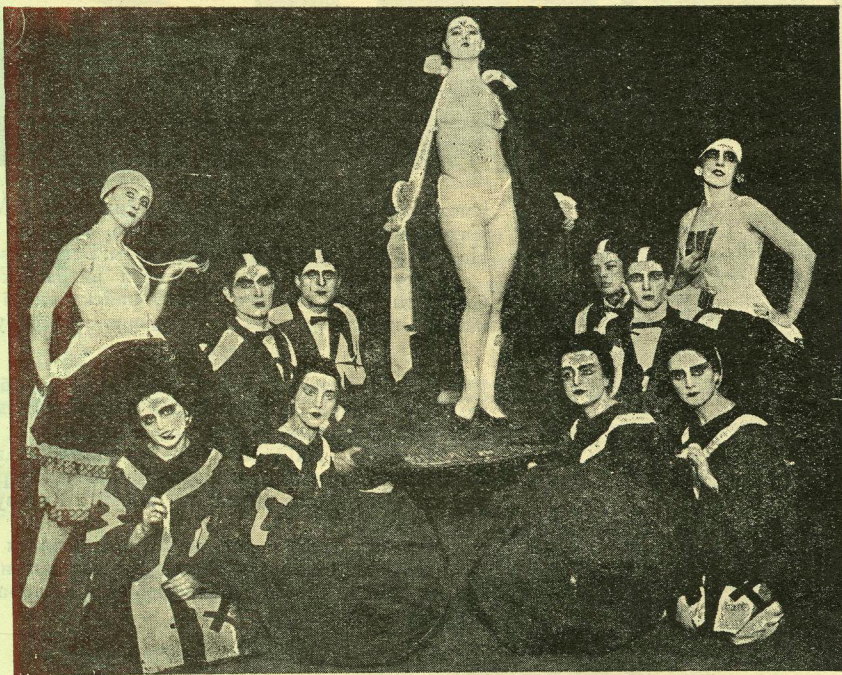
ПЕРШІЙ спроби до балету інтригу популярності „Червоного маку“.

Немає зефірів, леопардів, немає персонажів, інтентовано-заявлено атрибутів чистого безмістовного естетизму.

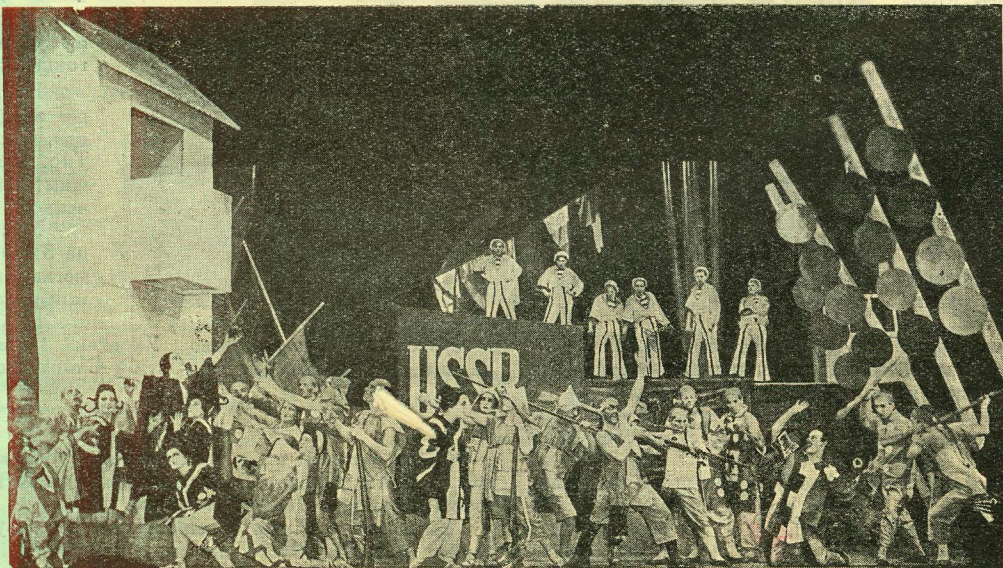
Заслуга авторів „Червоного маку“—М. Гоголь (лібрето) і П. Петрицький (музика) в тому, що вони замість традиційних пластично-графічних малярських тлі соло-музики—по-

на в основі балетного творчості—інтерпретації з паралізом, своїм так званим.

Можливо, це все галузь лібреті „Червоного маку“. Хай не варто викидати класову інтригу, розгортаючи на сцені, спробу надати сучасності близькошироким

Сидять—Озолін, Переяславець, Васіна; в центрі—Долохова

Остання картина. Кара шпигуна. Інтернаціонал

ХАРКІВСЬКА ДЕРЖАВНА О П Е Р А

рядянським масам змісту—треба вітати.

Що до постановки, то тут слід сказати, що артисти балету блискучим виконанням створили зразкове балетне видовище.

Молодь з балету державної опери зуміла ногами розповідати образніше і яскравіше, ніж це іноді щастить зробити де кому язиком.

Головне ж досягнення державної опери в постановці цього балету в оформленні.

Художник А. Петрицький в рухомих,

пливко мінливих декораціях дав буйне свято фарб. Різноманітність оформлення окремих епізодів строго витриманий стиль, правдиве освітлення жанру разом з театральністю приваблюють око глядача. В балеті „Червоний мак“ художник Петрицький зібравши окремі елементи, викристалізував їх як найгалановитіший художник. В. І.

ВСЕУКРАЇНСЬКА ЗИМОВА СПАРТАКІЯДА

УЧАСНИКИ всеукраїнських зимових змагань почали з'їжджатися напередодні відкриття. З кожним майже потягом, що приходив до Харкова, прибували групи пасажирів з трохи незвичайним багажом — лижвами, коньками, гвинтовками, хокейними палицями.

З гамом і сміхом виривалися спортсмени з тісних вагонів. Куди ж їхати? Звичайно, насамперед до Вищої Ради Фізкультури. В Раді Фізкультури неначе в штабі на фронті.

Безперервно тріщить телефон. Співробітники видають довідки, дають наряди на готель, розподіляють трамвайні квитки.

Члени Всеукраїнського Спортивно-Технічного Комітету і судді змагань — складають списки учасників, вирішують останні організаційні питання.

Коло 200 чол. прийшли змагатися за першенство України. Кращих своїх хокеїстів, конькобіжців і лижників прислали Харків, Київ, Миколаїв, Артемівське, Дніпропетровське, Сталіно, Копотоп, Тульчин, Охтирка, Першотравенське, Черкаси, Кривий Ріг, Куп'янськ.

Ще два три роки тому в багатьох із цих міст майже невідомі були лижви або хокейні коньки, а тепер там зимовий спорт здобув загальне визнання, широко зацікавивши молодь.

Сковзанка стадіону Металіст — центр всеукраїнських змагань. Біговою стежкою, що охопила хокейне поле, мчаться пара за парю конькобіжці. Ковкуренти на перше місце — Гон та Іонов. Обидва сильні й витривалі. Але Гон більш досвідчений, вимуштрований і першенство України присуджується йому, за ним Іонов, третім Галечин. Всі харківці.

На небігових коньках перших три місця також за харківцями Пікнуром, Мурмилом і Шаповаловим.

В жіночих змаганнях на бігових коньках першенство за-

воюла краща легко-атлетка України киянка Миколайчук, другою Садовникова з Дніпропетровського, третьою Кузнецова з Миколаєва. На небігових три місця за Харковом: Бугримов, Евтушенко, Чернух.

Фігурне першенство України виграв харковець Гейдінгер, бездоганно викреслює на льоду найскладніші узорі фігур. Після нього Панаєва, що взяв друге місце, третім був харковець Акименко.

* * *

Знайомий звук свистка — нагадав про футбол. Але тут тепер, замість зеленого килима поля — крижана поверхня і замість футболістів — хокеїсти з кийками в руках.

Миколаїв — Дніпропетровське! Два сильних супротивника. Хотіли думати, що дніпропетровці, що почали грати лише торік, одержать перемогу над Миколаївом, де хокей культивується більш як 5 років. Рахунок 4:9.

Харків у свою чергу легко розправився з Артемівським — 8:0. Другого дня миколаївці були щасливішими, вигравши в Артемівського 1:0, а Харків перемогою над Дніпропетровським 5:0 — виграв першенство України.

* * *

На білому сніговому покриві — яскраво вирізняються кольорові костюми порці, що визначають шлях лижників. Чергові рівні протягли один по одному бігати вперед першогонщики.

На 5 кілометрів перше місце одержав Горюнов, а на 10 кілометрів — Тир. Серед новаків першим виявився Чорномірченко.

У жіночих перегонах на 3 і 5 кілометрів першою могла Зюскина. Всі переможці харківці.

В лижних змаганнях зі стріляниною першенство України присуджено Кисілю. За ним Цибін, Фоменко і 46-літній Самохвалов.

* * *

Які ж загальні підсумки першенств? Велике представництво міст, технічні успіхи учасників говорять за те, що зимовий спорт роботи на місцях віддається багато уваги.

Змагання пройшли організовано. Це результат нагромадженого організаційного досвіду у робітників фізкультури, також результат зросту дисциплінованості учасників.

С. Павлов

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ
ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА
на 1928-й рік на літературно-критичний
і мистецький місячник

„ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“

(ВИДАННЯ РІК ЧЕТВЕРТИЙ)

ЩО ВИХОДИТЬ КНИЖКАМИ 8 АРКУШІВ

„ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“

подає кращі твори з української та
:: :: чужоземної літератури :: ::

„ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“

містить критичні огляди поточної укра-
:: :: їнської й чужоземної літератури :: ::

„ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“

освітлює питання образотворчого, теа-
трального і кінематографічн. мистецтва

„ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“

відгукується на головніші з політично-
економічних і науково-технічних питань

Протягом 1928 року річні передплатники „ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“ одержать
БЕЗПЛАТНО: 1) „Альбом сучасних українських письменників Радянської України“
(36 портретів); 2) „Альманах сучасної західної літератури“ (10 арк.)

ПЕРЕДПЛАТА на ЖУРНАЛ:

На	1 міс.	—	крб.	85	коп.
"	3	"	2	"	50 "
"	6	"	4	"	25 "
"	12	"	8	"	— "

Окреме число 1 крб.

Передплата

за кордон на рік 5 дол.

Річні передплатники можуть вносити
передплату в кілька строків, а саме:
при передплаті 4 крб., до 15 квітня
2 крб., до 15 липня 2 крб.

Адреса редакції: Київ, вул. К. Маркса, 2

Передплата приймається по всіх філіях Державного Видавництва України, зокрема
в Київській філії Д. В. У.— вул. Карла Маркса, 2

ВСЕУКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВНА ВИДАВНИЧА та КНИГОТОРГОВЕЛЬНА СПІЛКА

КНИГО СПІЛКА

Харків, Горьківський пр., № 2, телефон 46-74

НОВА ГРОМАДА

ДВОХТИЖНЕВИЙ ІЛЮСТРОВАННИЙ, КООПЕРАТИВНИЙ, НАУКОВО-

:: :: ПОПУЛЯРНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ ЖУРНАЛ :: ::

Виходить за відповідальною редакцією А. Е. ГЕТЛЕРА.

Завідує Редакцією С. П. КРАВЦІВ (КРИГА).

СТАТТІ

з усіх питань практичної кооперативної роботи
та сільського господарства

ПОСТІЙНІ ОГЛЯДИ

політичного життя та революційного руху
в СРСР та за кордоном

ОПОВІДАННЯ ТА ВІРШІ

найкращих сучасних письменників та літератур-
ного молодяку, ілюстровані кращими художниками

ЦІКАВІ ІЛЮСТРАЦІЇ

з будівництва та побуту України, СРСР Зако-
донна політ-хроніка в ілюстраціях

НИЗКА ПОСТІЙНИХ ВІДДІЛІВ

Кооперація. Літературний розділ. Сільське гос-
подарство. По кооперативній Україні. Книжкова
поліція. Новинки науки й техніки. Розвага на до-
звіллі. Постійна інформація про нові видання
Книгоспілки

ЛИСТУВАННЯ

з читачами й дописувачами. Поради в справі
:: :: читання й кооперативної самоосвіти :: ::

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ

На рік 5 крб. — коп.

На півроку 2 крб. 75 коп.

На 3 місяці 1 крб. 50 коп.

Ціна окремого числа. — крб. 30 коп.

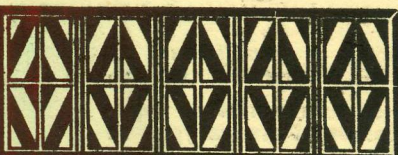
ВИМАГАЙТЕ В УСІХ

КООПЕРАТИВНИХ ТА ИНШИХ

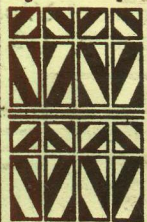
КНИГАРНЯХ, КІОСКАХ

ТА ГАЗЕТНИХ ЕКСПЕДИЦІЯХ

ВСЕСВІТ

Переборовши всі труднощі утворення першого на Україні універсального тижневика і здобувши за минулий рік широке коло

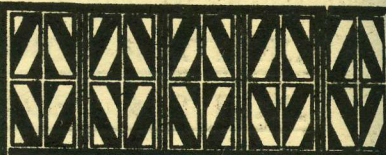
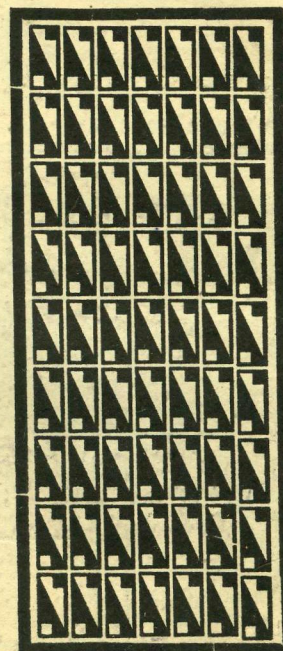
прихильників—читатів, Редакція „ВСЕСВІТА“ цього року ставить собі за завдання всяким чином поліпшувати журнал, для чого й потрібно мати тісний зв'язок з основним колом читачів журналу—з річними передплатниками.

В тій меті в 1928 р. буде широко розвинуто практику конкурсів і розподілено серед річних передплатників премії.

Річні передплатники журналу „ВСЕСВІТ“ на 1928 рік, що надішлють передплату власними поштовими переказами (але не через комісійну агентуру пошти) або безпосередньо здадуть її до Харківської чи окружної контори Видавництва „Вісти ВУЦВК“—і все це до 1 березня 1928 року—візьмуть участь у розподілі преміальних предметів на суму з розрахунку 400 крб. на 1 тис. річних передплатників.

ПРИЙМАЄТЬСЯ
ПЕРЕДПЛАТА
НА 1928 РІК

УНІВЕРСАЛЬНИЙ
ІЛЮСТРОВАННИЙ
ТИЖНЕВИК

Список преміальних предметів для річних передплатників опубліковано буде в березні, після в'яснення загальної суми і вибору предметів. Пропонуючи для того зі свого боку

модерний радіоапарат з гучномовцем, навушниками й лампами, фотоапарат з належним приладдям, велосипед і столярний та слісарний струмент,

Контора прохає річних передплатників подати до 1-го березня 1928 р. свої зауваження відносно цих і інших бажаних преміальних предметів.

Росподіл для річних передплатників відбудеться жеребком 1 квітня 1928 р.

Піврічні передплатники, на тих самих умовах внесення передплати, візьмуть участь у другому розподілі, в другій половині року, коли поновлять передплату на друге півріччя.

Тим, що великого запасу „ВСЕСВІТА“ на 1928 р. друковано не буде, Контора просить річних і піврічних передплатників не гаятися з надсилкою передплати.

КОМПЛЕКТІВ „ВСЕСВІТА“ ЗА 1927 РІК НЕМА.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

на 1 рік—52 прим.—7-20 к., на 1/2 р.—3-60 к., на 3 міс.—1-80 к., на 1 міс.—4-5 номерів 60 коп. Ціна окремого номера—15 коп. Передплата приймається в Головній Конторі—Харків, вул. К. Либкнехта № 11, в округах по всіх представництвах „Вістей“ та в кожному кіоску залізнич.